

[Canh Triệt Đồng Nhân] Yêu Tinh Giai Nhân

Contents

[Canh Triệt Đồng Nhân] Yêu Tinh Giai Nhân	1
1. Quyển 1 - Chương 1: Tiết Tử	2
2. Quyển 1 - Chương 1-2	3
3. Quyển 1 - Chương 2	6
4. Quyển 1 - Chương 3	7
5. Quyển 1 - Chương 4	9
6. Quyển 1 - Chương 5	10
7. Quyển 1 - Chương 6	12
8. Quyển 1 - Chương 7	15
9. Quyển 1 - Chương 8	16
10. Quyển 1 - Chương 9	17
11. Quyển 1 - Chương 10	19
12. Quyển 1 - Chương 11	22
13. Quyển 1 - Chương 12	24
14. Quyển 1 - Chương 13	25
15. Quyển 1 - Chương 14	27
16. Quyển 1 - Chương 15	28
17. Quyển 1 - Chương 16	29
18. Quyển 1 - Chương 17	30
19. Quyển 2 - Chương 1: Phiên Ngoại 1	32
20. Quyển 2 - Chương 2: Phiên Ngoại 2	33
21. Quyển 2 - Chương 3: Phiên Ngoại 3	34
22. Quyển 2 - Chương 4: Phiên Ngoại 4	36
23. Quyển 2 - Chương 5: Phiên Ngoại 5	37
24. Quyển 2 - Chương 6: Phiên Ngoại 6	38
25. Quyển 2 - Chương 7: Phiên Ngoại 7	39
26. Quyển 2 - Chương 8: Phiên Ngoại 8	40
27. Quyển 2 - Chương 9: Phiên Ngoại 9	41
28. Quyển 2 - Chương 10: Phiên Ngoại 10	42
29. Quyển 2 - Chương 11: Phiên Ngoại 11	43

[Canh Triệt Đồng Nhân] Yêu Tinh Giai Nhân

Giới thiệu

Edit: Hàn Tâm Thể loại: Cổ trang, 1×1, cường công yêu nghiệt thụ Ngô cung giai lệ vi thùy lưu, hoang thảo mai kính qu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/canh-triet-dong-nhan-yeu-tinh-giai-nhan>

1. Quyển 1 - Chương 1: Tiết Tử

Ngô cung giai lệ vì thùy lưu, hoang thảo mai kính quế phách du.
Kiệp điệp thượng tự liên tích ngọc, tịch mạch hồng hoa hàn cao lâu.
Tầm thường phi yến truyện bất đáo, đa thiếu vân tần kế nhật u.
Vu sơn nhất đoạn vân kiêu vũ, trọng trọng vạn lí tỏa thần châu.
Tương vương vì mộng điều điều mạch, thần nữ vô tâm đoan dương thai.
Ái hoa phương năng giải hoa ngữ, bất tự xuân lôi xử xử khai.
Diễm đóa hữu tình hà tu thả, thức đặc phân phương nhập mộng lai.
Trân ủng nhất phiến hảo hoa ý, thì thì thanh lương thấu hung hoài.
Khí nhật chi giả lưu thùy dĩ, loạn loạn chi trung bội cuồng tài.
Trọng lai nguyệt hạ văn điều khắp, bích lãng đào đào tẩu tần hoài.
Mang mang giang thiên hoàng hà thủy, nhất khứ vân hải bất phục hồi.
Tư lai thiên vạn nhu tình tị, đô phó xuân phong hướng tây tời.
Thế trung thanh lan tục sở kị, mỹ nhân tịch mạch lục phân trần.
Tích gia hậu đình phương vận mãn, triển chuyển bách hồi phủ tác tân.
Anh hùng nhất trận chúc giang nguyệt, tối nan tiêu thụ mỹ nhân ân.
Túng sử kim thì thiên nhật túy, bất am tiền nhân nhất hồi chân.

Bài thơ theo như ta tìm được là bài Tư Giai Nhân, không rõ tác giả, cũng không có điển tích gì. Nhưng có lẽ có liên quan đến bài Hồng Miên Thán (một bài thơ về chuyện tình của một thư sinh tên Tam Lang và kĩ nữ A Kim). Không tìm được bản dịch tiếng Việt nên đành tự dịch, có vài chỗ không ổn mọi người thông cảm nhé.

Dịch nghĩa:

Tư giai nhân

Ngô cung giai lệ vì ai lưu, cỏ hoang vùi đường hồn quế du.
Kiệp điệp luyến lưu tiếc ngọc đá, hồng hoa tịch mạch chốn lầu cao.
Phi yến tầm thường chuyện không đến, tóc mây nhiều ít tiếp ngày u.
Vu sơn một mảnh vân kiêu vũ, ngàn dặm điệp trùng tỏa Thần Châu.
Tương vương trong mộng xa xôi kiếm, thần nữ vô tâm bên dương đài.
Yêu hoa mới giải được lời hoa, không như nộ xuân nơi chốn nở.
Đóa hoa tươi hữu tình chớ hái, nhận biết mùi hương vào giấc mộng.
Trân ủng một mảnh hảo hoa ý, trong lòng mọi lúc thấu thanh lương.
Kể đã qua lưu lại cùng ai, loạn bên trong lại càng thêm loạn.
Điều văn khóc dưới trăng lại đến, sóng xanh từng đợt ra Tần Hoài.
Mờ mịt nước trời sông Hoàng Hà, vừa đi biển mây chẳng về nữa.
Nhớ sao ngàn vạn sợi nhu tình, đều gửi gió xuân cất hướng tây.
Thanh lan thế gian thường ghen tị, mỹ nhân tịch mạch đời phân tranh.

Sân đình sau nhà hương bay khắp, trần trở trăm lần tiếng rìu vang.
Anh hùng một mảnh Chúc Giang nguyệt, khó nhất tiếp thụ mỹ nhân ân.
Dẫu cho lúc này thiên nhật túy, không rõ người xưa có về chăng.

2. Quyển 1 - Chương 1-2

“Ha ha...” tiểu yêu tinh khuynh quốc khuynh thành cười cợt dựa bên thành giường nũng nịu chui vào lòng ngực người bên cạnh “Canh à...” Yêu tinh kia mềm mại mở miệng hỏi người anh tuấn khôi ngô bên cạnh “Người nói xem, Tại Trung đã đi nhiều ngày như vậy, sẽ không có chuyện gì chứ, đến giờ còn chưa về nữa.”

“Thứ cho thuộc hạ không biết, nhưng đại thiếu gia xin yên tâm, thuộc hạ chắc chắn nhanh chóng tra ra tin tức nhị thiếu gia.” Hàn Canh vô cùng cung kính trả lời.

“Người.....” Hi Triệt mày liễu nhíu lại “Canh, người rốt cuộc vẫn xem ta là thiếu gia đúng không?”

“Thứ thuộc hạ khó có thể trả lời.” Hàn Canh cúi thấp người, hướng Hi Triệt chấp tay nói.

“Ra ngoài! Đừng để ta lại thấy người!” Hi Triệt hướng Hàn Canh gào lên, hai hàng thanh lệ như trân châu đọng lại trên mặt, lệ hoa đái vũ, trông thật đáng thương.

“Vâng, thuộc hạ cáo lui.” Hàn Canh cúi mình vái chào, chậm rãi đi ra Thụy Trúc Cư.

“Ai.....” Hàn Canh thở dài một tiếng. Hi Triệt a, người sao biết được, ta yêu người, lại không thể nói ra lời. Ta là thuộc hạ, người là thiếu gia. Chúng ta là hai người không cùng một thế giới.

“Ca, người làm sao lại thở dài vậy?” Đông Hải mới vừa thoát khỏi kẻ đeo bám Hách Tại lại nhìn thấy ca ca mình đang thở dài, ‘tâm tình dường như không được tốt nha.’

“Đông Hải, ta không sao. Hách Tại đâu?” Hàn Canh nhìn đến phía sau Đông Hải không có Hách Tại đi cùng không khỏi cảm thấy kỳ quái, Hách Tại này, không phải lúc nào cũng đi theo Đông Hải sao? Lúc này sao lại.....

“A, con khỉ kia.” Đông Hải dẩu dẩu miệng “Con khỉ kia lúc nào cũng quần quít lấy ta, ta quăng hấn đi rồi.”

“Cái gì?” Hàn Canh kinh ngạc há to miệng “Đông Hải à, Hách Tại mù đường nha. Người quăng hấn ở đâu rồi?”

“A, này à.” Đông Hải đảo đảo mắt “Hình như, là Hải Nguyệt Thành nha.”

“Cái gì?! Hải Nguyệt Thành?” Nơi đó chính là tiểu quan thành có tiếng mà.”Đông Hải à, người đùa giỡn cũng thôi đi, sao lại khi dễ Hách Tại như vậy.” Hàn Canh nhin không được bắt đầu quở trách đệ đệ duy nhất của hấn.

“Ca, người nói vậy là sao?” Đông Hải không rõ hỏi Hàn Canh, đôi mắt thật to lộ ra càng thêm khả ái.

“Ai.....” Hàn Canh thật sâu thở dài “Hải Nguyệt Thành, là nam kĩ quán nổi tiếng đó. Bọn họ nhìn thấy công tử trên đường đều sẽ lôi kéo. Như vậy, Hách Tại nhất định bị ăn đến xương cốt cũng không còn.” Cố ý càng thêm khoa trương nói với Đông Hải, vừa lòng mà nhìn Đông Hải càng lúc càng lo lắng, nước mắt đều rơi xuống hấn mới dừng lại.

“Được rồi, đừng khóc.” Hàn Canh lau lau nước mắt trên mặt Đông Hải, nhéo nhéo mũi hấn “Chúng ta đi tìm Hách Tại.”

“Vậy mang ta cùng đi.” Sau lưng truyền đến tiếng đẩy cửa, Hi Triệt giọng mũi nhàn nhạt còn mang theo dấu vết đã khóc “Hải Nguyệt Thành, so ra vẫn là ta rõ hơn.” Khóe môi yêu mị khẽ nhếch, giống như khiêu khích mà cười mỉa miều với Hàn Canh.

“Vâng, thiếu gia, vậy phiền người dẫn đường.” Hàn Canh nhìn ra thị uy trong mắt Hi Triệt, hấn mặt ngoài không tỏ vẻ gì, nhưng trong lòng lại đau đến cuồng loạn.

“Tốt, chúng ta đi!” Hi Triệt tức giận nhìn Hàn Canh, ngoảnh đầu liền bước đi, đem Đông Hải cùng Hàn Canh bỏ xa phía sau.

Hải Nguyệt Thành

Hải Nguyệt Thành trong truyền thuyết thật đúng là danh bất hư truyền. Các loại thú vui rực rỡ muôn màu đủ mọi kiểu dáng trên đường, thiếu chút nữa làm cho người ta hoa mắt.

“Đông Hải, người xem yên chi này có đẹp không?” Hi Triệt cầm lấy một cái yên chi vị anh đào hỏi Đông Hải về mặt hắc tuyến.

“Ca à, chúng ta không phải đi tìm Hách Tại sao?” Đông Hải thật sự không nhịn được nhẹ trách cứ Hi Triệt.

“Cái gì chứ, dù sao người cũng không thích con khỉ kia, chỉ bằng theo ca đi dạo đi.” Hi Triệt cười cười, làm cho người đi vốn đã hỗn loạn trên đường càng thêm nhịn không được ghé mắt nhìn Hi Triệt một cái.

“Triệt..... Không, thiếu gia. Chúng ta vẫn là mau chóng tìm Hách Tại thì tốt hơn.” Hàn Canh không khỏi nhú mày. Đáng ghét, chưa thấy qua yêu tinh à. Nhìn cái gì mà nhìn!

“Được” Hi Triệt nâng lên ánh mắt trong suốt thuần khiết của mình yêu mị nhìn Hàn Canh “Chúng ta hiện tại đi Trúc Huyền Uyển nổi tiếng nhất Hải Nguyệt Thành.”

Hàn Canh bắt đặc dĩ cùng Đông Hải nhìn nhau cười, yêu tinh thiếu gia này, không biết lại muốn làm cái trò gì đây.

Trúc Huyền Uyển

“Ô, Hi Triệt thiếu gia.” Không chờ đoàn người Hi Triệt tiến vào, từ trong đã truyền đến một âm thanh thanh thúy êm tai.

“A, Thủy Nguyên. Gần đây có khỏe không?” Hi Triệt thấy rõ người nọ, vội vàng tươi cười chào hỏi.

“Nhờ phúc Hi Triệt thiếu gia, Thủy Nguyên vẫn khỏe.” Thủy Nguyên cười cười, xoay người nhìn Đông Hải và Hàn Canh cùng đi với Hi Triệt.

“Đây là....”

“À, bọn họ là bằng hữu của ta.” Chú ý tới nghi hoặc Thủy Nguyên, Hi Triệt kéo hai người bọn họ qua giới thiệu.

“Ha ha, hân hạnh hân hạnh.” Thủy Nguyên chấp tay thi lễ nói.

“Khách khí, chúng ta tới đây mục đích quấy rầy. Xin hỏi huynh đài, huynh có thấy qua một vị công tử mi thanh mục tú, cao gần bằng ta không? Hấn có lẽ là giờ ngọ hai khắc tới nơi này.” Hàn Canh nói thẳng hỏi tông tích Hách Tại, hấn chung quy cảm thấy được thiếu niên kêu Thủy Nguyên này, có chút không được thoải mái.

“A, huynh là nói Hách Tại thiếu gia sao. Chúng ta vốn là quen biết, bỉ nhân buổi chiều hôm nay nhìn thấy Hách Tại thiếu gia không biết đi đâu, sợ là lạc đường rồi. Bỉ nhân liền đem thiếu gia mang về đây.” Thủy Nguyên khách khí cười cười.

“Thật không? Vậy phiền Thủy Nguyên công tử gọi Hách Tại ra đây. Chúng ta chờ hấn đến sốt ruột rồi.” Đông Hải vội vàng hỏi Thủy Nguyên về Hách Tại.

“Ha ha, sợ là Hách Tại thiếu gia hiện giờ không tiện.” Thủy Nguyên lúc này trên mặt hiện lên mấy rặng mây đỏ. Này nói sao mới tốt đây.

“Cái gì? Con khỉ kia!” Hi Triệt nhịn không được lên lầu tìm tung tích Hách Tại.

“A, Hi Triệt thiếu gia, không được.” Thủy Nguyên vội vàng ngăn lại cước bộ Hi Triệt muốn lên lầu. Thế nhưng dường như có chút không kịp rồi.

Chỉ thấy Hi Triệt đẩy ra Mai Hoa Các, Hách Tại mặt khỉ kia lập tức hiện nguyên hình. Thế nhưng, đây là chuyện gì đang xảy ra.

“Triệt à, Hải à, Canh ca. Các người đến đây.” Hách Tại uống đến say khướt ôm một thiếu niên khuôn mặt thanh lệ ngây ngốc cười. Mà thiếu niên bên cạnh giống như phải dìu hẳn lên.

“Người!!!!!!!” Đông Hải tức giận nói không nên lời. Chỉ đành oán hận đá một cước, nghênh ngang mà đi.

“Ồ, Hải à, người đừng đi mà.” Hách Tại nhìn Đông Hải muốn rời khỏi, vội vã đuổi theo.

“Tránh ra, đừng đụng ta, dơ bẩn.” Đông Hải cầm giận đẩy ra tay Hách Tại lôi kéo hẳn.

“Hải, chuyện không phải như ngươi nghĩ đâu. Nghe ta giải thích!” Hách Tại gấp đến tay chân luống cuống vội vàng hướng Đông Hải giải thích tình hình. “Hừ.” Đông Hải tức giận đi khỏi Trúc Huyền Uyển, Hách Tại vội vàng đuổi theo.

Này đúng là oan gia, thật đúng là không có biện pháp với bọn họ. Hy vọng Hách Tại có thể giải thích rõ ràng, bằng không Đông Hải nổi tính nữ vương, ai cũng không kiềm chế được.

Lúc này, trong các chỉ còn Thủy Nguyên vẻ mặt xấu hổ, Hàn Canh mặt đỏ như mông khỉ, Hi Triệt cảm thấy buồn cười đang xem trò hay, còn có thiếu niên Lệ Húc khuôn mặt thanh tú từ đầu đến cuối đều đang cười kia.

“Vậy, chúng ta đi đây. Lần sau gặp lại.” Hàn Canh vội vàng kéo Hi Triệt còn đang cười hướng cửa rời đi.

“Gì chứ, ta còn chưa cùng Lệ Húc và Thủy Nguyên ôn chuyện cũ mà.” Hi Triệt muốn giẫy khỏi gông cùm của Hàn Canh, nhưng Hàn Canh nóng nảy lên khí lực đặc biệt lớn.

“Triệt, chúng ta về nhà.” Một câu đột ngột của Hàn Canh, làm cho Hi Triệt quên cả giấy giụa, đành phải ngoan ngoãn đi theo Hàn Canh.

Thủy Nguyên cùng Lệ Húc nhìn theo bọn họ đi xa, Thủy Nguyên cúi thấp đầu, nguyên lai, Hàn Canh có ma lực lớn như vậy. Chỉ một câu nói đã có thể làm cho Hi Triệt theo hẳn đến chân trời góc bể.

“Ca, vẫn là không quên được Hi Triệt ca sao?” Lệ Húc nhìn tuấn nhan ưu thương của Thủy Nguyên. Bắt đầu từ khi nào, Thủy Nguyên ca của hẳn đã đau thương như vậy rồi?

“Lệ Húc, đệ không hiểu đâu.” Thủy Nguyên bất đắc dĩ lắc lắc đầu, nhẹ nhàng nói.

“Vậy sao? Ta không hiểu sao? Vậy Chung Vân ca, người có còn nhớ tiểu gia hỏa chốn đào nguyên vì người nhẹ nhàng khỏi vũ? Nhưng người, hiện giờ rốt cuộc ở nơi nào?”

Chiều xuống, Hàn Canh cứ như vậy cầm tay Hi Triệt dạo bước. Điều này làm cho trong lòng Hi Triệt ngọt ngào như mật.

“Canh,” Hi Triệt nhin không được mở miệng gọi Hàn Canh vẫn không nói câu nào “Người thích ta không?” Hối ra câu đã dè ép mười tám năm này, thậm muốn đạt được đáp án duy nhất kia.

“Thiếu gia, thuộc hạ không biết.” Hàn Canh áp chế xúc động muốn ôm lấy y. Nhẹ nhàng mở miệng nói ra câu nói tuyệt tình nhất.

“Hàn Canh, người vẫn xem ta là thiếu gia.” Hi Triệt tức giận bỏ ra tay Hàn Canh. “Người, vì sao đối ta như vậy?” Hi Triệt cuồng loạn hướng Hàn Canh gào lên, bi thương nhìn gương mặt góc cạnh rõ ràng của Hàn Canh.

“Thiếu gia, người vĩnh viễn đều là thiếu gia của ta.” Hàn Canh nhin xuống không nhìn bộ dáng rơi lệ của Hi Triệt, quay đầu “Thiếu gia, chúng ta là không thể được.”

Không thể được, ba chữ chói tai nhất đời này, lại là từ người yêu nhất nói ra. Kim Hi Triệt, người cho là người là ai?

“Được, Hàn Canh. Từ nay trở đi, ta phải quên người.” Hi Triệt tuyệt vọng nhìn Hàn Canh, đau thương trong mắt không còn nữa “Hàn Canh, ta không còn yêu người, cũng không lại yêu người.” Nói xong câu đó,

Hi Triệt cũng không quay đầu chạy khỏi hoàng hôn này, chạy khỏi người mà hắn yêu như thần này. Kim Hi Triệt, người chết tâm đi. Hắn không xem người là ái nhân, còn vì sao si tình như vậy?

Ngơ ngác nhìn bóng dáng Hi Triệt chạy đi, nước mắt Hàn Canh rốt cuộc cũng không nén được chảy xuống. Triệt, người làm sao hiểu. Lão gia coi trọng ta như vậy, để cho ta chiếu cố người. Ta lại làm sao dám tự coi nhẹ mình?

Mơ hồ nhớ lại, một đêm trăng lạnh như nước kia. Lão gia bệnh nặng nắm tay hắn, mơ hồ không rõ trong miệng nói cái gì. Hắn đến gần nghe, lại nghe thấy lời nói chối tai nhất trên đời.

“Không được yêu Hi Triệt. Hàn Canh, phải cả đời trung thành với nó. Nếu như vi phạm, chết không tử tế.”

Nhiều năm qua, không dám tiếp cận Hi Triệt. Nhìn cũng không dám nhìn, hắn bức chính mình quên đi thời niên thiếu dưới ánh mặt trời, mãi thiếu niên khuynh quốc khuynh thành đậm đậm cười với hắn, nhào vào trong lòng hắn, mềm mại gọi hắn “Canh ca ca”.

Ma chú của lão gia giống như còn quanh quẩn bên tai. Nghĩ vậy, hắn không khỏi run rẩy một chút.

Dưới đêm ánh trăng lạnh như nước này, Hàn Canh lại một lần không ngủ.

3. Quyển 1 - Chương 2

Cái gì?” Hi Triệt vỗ bàn đứng lên “Tại Trung, Tại Trung bị bắt cóc?”

“Thiếu gia, trước bình tĩnh một chút. Tin tức bên ngoài không chính xác như vậy, xin thiếu gia yên tâm. Đợi thuộc hạ tra xét.” Hàn Canh vô cùng cung kính hướng Hi Triệt tự thuật.

“Bình tĩnh, người muốn ta làm sao bình tĩnh.” Hi Triệt cuống quýt ở trong viện đi tới đi lui “Tại Trung là đệ đệ duy nhất của ta. Nó bị bắt cóc, người bảo ta làm sao không lo lắng.”

“Thiếu gia, không cần lo lắng. Thuộc hạ tự có biện pháp.” Hàn Canh tận lực trấn an tâm tình Hi Triệt, giảm bớt thời gian.

“Không được, ta nhất định phải đi cứu hắn.” Kim Hi Triệt tức giận vỗ bàn, đứng dậy trở về phòng thu thập hành lý.

“Thiếu gia, việc này trọng đại. Ta đã đáp ứng lão gia phải bảo vệ người, xin thiếu gia đừng làm ta khó xử.” Hàn Canh đứng dậy giữ chặt tay Hi Triệt.

“Lão gia, lão gia. Cha ta đã qua đời, hết thảy mọi chuyện trong nhà đều phải nghe ta an bài.” Kim Hi Triệt nghĩ đến đây liền vô cùng tự trách, nếu không phải bản thân tùy hứng không đi Giang Nam giao hàng, sẽ không làm Tại Trung thân nhập hiểm cảnh, làm ca ca như y thật sự là vô cùng thất bại.

“Ai.....” Hàn Canh thở dài “Nếu thiếu gia nhất định kiên trì muốn đi, thuộc hạ cũng cùng đi với người,”

“Cái gì? Người.....” Hi Triệt không khỏi lắp bắp, từ trước đến nay gặp phải loại chuyện này, Hàn Canh luôn là trái ngăn phải chặn, nhưng này..... “Được, người đã đáp ứng đi cùng ta, không được phép nuốt lời.” Hi Triệt vô cùng tin tưởng tươi cười với Hàn Canh.

“Vâng, thuộc hạ sẽ dốc toàn lực mà làm.” Hàn Canh cũng cười với Hi Triệt.

Hi Triệt không khỏi nhìn đến ngây người, không lâu trước đây, Hàn Canh chính là dùng nụ cười thể này bắt giữ tâm y. Nhưng hiện giờ.....

Hi Triệt xoay người che giấu mắt mắt của mình, bước nhanh vào phòng.

“Hi Triệt.....” Hàn Canh khẽ gọi, đã có bao lâu chưa gọi tên y, đã có bao lâu không ôm lấy y, đã có bao lâu không được hôn y. Hàn Canh nhớ y nhớ đến sắp điên rồi. Nhưng mà, hắn biết bản thân không thể làm vậy. Hi Triệt vĩnh viễn là thiếu gia của hắn. Nghĩ đến đây, Hàn Canh nhanh chân rời khỏi Thúy Trúc Cư.

“Thủy Nguyên, chúng ta muốn đi Giang Nam cứu Tại Trung. Xin cáo biệt tại đây.” Hi Triệt hy vọng trước khi đi tạm biệt bằng hữu của mình, nhìn thấy Hàn Canh đen mặt, Hi Triệt không khỏi cảm thấy tâm tình rất tốt.

“Tại Trung, hẳn thế nào?” Thủy Nguyên lo lắng hỏi. Từ khi Tại Trung đi Giang Nam giao hàng đã qua không ít thời gian cũng chưa gặp lại hẳn, không biết hẳn..... Chẳng lẽ gặp phải phiền toái gì rồi?

“Ai, nói ra thì dài dòng lắm.” Hi Triệt bắt đầu dĩ cười “Đều do ta, làm ca ca không tấn trách.”

“Đừng nói như vậy.” Nhìn Hi Triệt bộ dáng thương tâm hẳn trong lòng cũng vô cùng thống khổ “Nếu Hi Triệt người không chê, ta có thể cùng đi với các người hay không?”

“Cái gì?” Hàn Canh thiếu chút nữa mất phong độ phun trà trong miệng ra ngoài “Thủy Nguyên công tử, chuyện này sinh tử chưa biết, nếu ngài đi, chẳng phải là quá mức mạo hiểm.”

“Không, lời ấy sai rồi.” Thủy Nguyên có chút buồn cười nhìn Hàn Canh mặt tức giận đỏ bừng “Sợ công tử chê cười, Thôi mỗ tự nhận tình thông nhân tế (1). Ta nghĩ, việc này hẳn là có thể giúp ích một chút.”

“Tốt tốt.” Kim Hi Triệt vui vẻ nhào về phía Thủy Nguyên “Nếu Thủy Nguyên có thể đi cùng chúng ta, thật sự là không gì tốt bằng.”

Hàn Canh thấy một màn như vậy thiếu chút nữa muốn lật bàn. Yêu tinh này, cứ nhiên trước mặt ta giả trò cùng kẻ khác ôm ôm ấp ấp.

Thủy Nguyên thụ sủng nhược kinh(2) thiếu chút hôn mê, không chút chú ý tới Hi Triệt ánh mắt giảo hoạt.

“Thiếu gia, thỉnh tự trọng.” Hàn Canh sắc mặt xanh mét lời Kim Hi Triệt từ trên người Thôi Thủy Nguyên xuống. Yêu tinh này, sao lại khác thường như vậy?

Hi Triệt tựa như không có nghe thấy lời Hàn Canh tiếp tục lôi kéo tay Thủy Nguyên làm nũng “Nguyên, đi cùng chúng ta nha!” Hi Triệt lúc này đẹp không sao tả xiết, làm ai thấy qua đều muốn chiếm hẳn thành của mình.

“Được, ta cùng đi với các người.” Thủy Nguyên vui vẻ cười, cầm lấy bàn tay hơi lạnh của Hi Triệt.

Một màn này làm Hàn Canh vốn đã tức giận càng thêm phần nộ “Thiếu gia, phải lên đường rồi, chúng ta phải trước giờ Tuất chạy tới Giang Nam.”

“Được rồi, chúng ta đi thôi.” Hi Triệt kéo tay Thủy Nguyên nghênh ngang rời đi.

Hàn Canh đỏ mắt nhìn chằm chằm hai người bọn họ đi ra ngoài, mới vừa đứng dậy muốn đuổi theo lại bị thanh âm thanh thúy phía sau ngăn bước.

“Canh ca, hạnh phúc là phải tự mình nắm lấy.” Lệ Húc phía sau mỉm cười nói với Hàn Canh.

“Cảm tạ, Lệ Húc.” Hàn Canh tựa như vừa tỉnh mộng hướng Lệ Húc nói tiếng cảm tạ liền vội vàng rời đi. Đúng vậy, hạnh phúc là phải tự mình nắm lấy, Hi Triệt, người phải chờ ta. Ta sẽ cho người hạnh phúc mà người muốn.

(1) Nhân tế: quan hệ giữa người với người.

(2) Thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lo sợ; được nhiều người yêu thương vừa mừng lại vừa lo.

4. Quyển 1 - Chương 3

Sông nước Giang Nam

“Nguyên, người xem cái này, thật là dễ thương nha.” Hi Triệt giơ lên một cái gương nhỏ điêu khắc tinh tế cười nói với Thủy Nguyên “Thật muốn mua nó quá.”

“Đúng vậy, rất hợp với Hi Triệt.” Thủy Nguyên vui vẻ cười, lấy ra một thỏi bạc đưa cho lão bản “Gương này chúng ta mua.”

“Nguyên, cảm ơn người.” Hi Triệt vui vẻ cười then thùng với Thủy Nguyên “Người thật tốt.”

“Triệt, làm việc cho người là vinh hạnh lớn nhất của ta.” Thủy Nguyên thấy Hi Triệt vui vẻ như vậy, chính mình cũng không cảm được thấy vui vẻ hẳn lên.

Nhịn không được, thật sự là nhịn không được. Từ Hải Nguyệt Thành đến Giang Nam, bọn họ hai người dọc theo đường đi nói nói cười cười, làm người khác tưởng rằng thiên hạ đệ nhất mỹ nhân cùng đệ nhất phú hào sắp kết hôn. Chính mình chỉ có thể nhìn bọn họ liếc mắt đưa tình, không nhúng tay chút nào. Từ khi cãi nhau với Hi Triệt, cũng không có cơ hội tiếp cận Hi Triệt của hắn nữa, nay lại nảy ra một Thôi Thủy Nguyên. Điều này làm cho Hàn Canh vạn phần khổ não. Nghĩ đến đây, Hàn Canh lại càng thêm tức giận.

“Nguyên, ta hôm nay rất vui.” Hi Triệt cố ý hướng đến chỗ Hàn Canh lớn giọng nói. Hừ, đầu gối kia, ta cho người không tỏ thái độ, tức chết người luôn.

“Ồ cùng với Hi Triệt, ta cũng thực vui vẻ.” Thủy Nguyên không chú ý tới ý đồ của Hi Triệt, cười đến gương mặt như tỏa nắng. Tựa như người hạnh phúc nhất trên đời chính là hắn. Đích xác, mỹ nhân trong ngực, ai lại không một phen hạnh phúc?

“Thiếu gia.” Hàn Canh rốt cục kiềm chế không được tiến lên một bước “Chúng ta đến đây là để tìm Tại Trung thiếu gia.” Chứ không phải bảo người kích thích ta. Đương nhiên câu nói phía sau kia chỉ có thể nói trong lòng.

“Được rồi, ta biết. Ta và Thủy Nguyên cũng thực lo lắng a, không thấy mấy ngày nay Thủy Nguyên vội vàng tìm tông tích Tại Trung đến sứt đầu mẻ trán luôn rồi sao?” Cố ý nói lời ái muội kích thích tâm Hàn Canh, Hi Triệt cảm thấy tâm tình vô cùng vô tốt, tươi cười cũng càng thêm tươi đẹp. “Thật vất vả kéo Thủy Nguyên đi ra ngoài giải khuây, chơi xong rồi lại tìm thôi.”

“Thuộc hạ đã hiểu.” Hàn Canh không cam lòng nhìn vào mắt Hi Triệt, tức giận xoay người rời đi.

Kim Hi Triệt, coi như người lợi hại. Chiêu này thật rất hay. Ta Hàn Canh, cũng tuyệt đối sẽ chơi với người đến cùng!

“Ê, người có nghe nói ‘Ngọc diện la sát’ Trịnh Duẫn Hạo muốn cưới kinh thành đệ nhất mỹ nhân Kim Tại Trung làm vợ hay không?” Một nam nhân xấu xí thô tục mở ám hỏi tên đồ tể tai to mặt lớn bên cạnh.

“Ai.” Đồ tể kia lau lau dầu mỡ bên mép, cố tình hào sảng mắng “Tiểu mỹ nhân kia liền cho Trịnh Duẫn Hạo, thực con mẹ nó đúng là phí của trời mà!”

Một hàng ba người ở bên cạnh nghe lén không khỏi cau mày, nhất là Hi Triệt. Hắn không thể gọi hai tên phế vật kia lại hỏi cho rõ ràng. Cũng may Hàn Canh lôi kéo y, bằng không thật đúng là không biết sẽ gặp phải cái phiền phức gì.

“Cũng phải nha,” Nam nhân xấu xí thô tục kia tiếp tục nói “Kim Tại Trung kia, bộ dáng phải nói là rất tuyệt. Còn không biết bị Trịnh Duẫn Hạo hưởng dụng qua bao nhiêu lần. Thân thể kia, chắc chắn.....” Dứt lời, chỉ kém nước miếng chưa có chảy ra. Khuôn mặt vốn đã khó coi lộ vẻ như vậy càng làm người ta buồn nôn.

“Kim Tại Trung kia chính là nhị thiếu gia Kim phủ, truyền thuyết Kim gia đại thiếu gia kia bộ dáng mới gọi là kinh vi thiên nhân a!” Đồ tể ngơ ngác nhìn một mâm thịt béo trên bàn, tựa như muốn xem chúng nó là mỹ nhân mà nuốt một cái.

“Oe.....” Kim Hi Triệt nhìn thấy biểu tình đáng khinh của hai tên phế vật này thiếu chút nữa nôn hết ra ngoài. Bất đắc dĩ chỉ có thể chịu đựng.

“Đừng nói là ngày mai thành thân nha, người có đi không?”

“Ai có thể không đi, liền mỹ nhân kia. Chắc chắn, đáng người kia.....”

Hi Triệt sớm nghe không nổi ô ngôn uế ngữ này, kéo Thủy Nguyên cùng Hàn Canh vội vàng trở về khách điểm.

“Tức chết ta!” Kim Hi Triệt đặt mông ngồi lên ghế tử đàn hảo hạng, tức giận vỗ bàn “Kim Tại Trung tiểu tử này, cư nhiên không nói một tiếng liền gả đi!”

“Triệt, đừng vội.” Thủy Nguyên trấn an Hi Triệt “Tại Trung làm như vậy, nói không chừng có nỗi khổ.”

“Nỗi khổ?!” Nhắc tới đây Hi Triệt càng thêm gấp gáp hét to “Nỗi khổ gì, không nói một tiếng. Bên ngoài còn nói hấn bị bắt cóc. Làm hại chúng ta ba người tân tân khổ khổ đi tìm, chỉ vì hấn có nỗi khổ?”

“Thiếu gia, đừng vội. Đợi Hàn Canh ra ngoại nghe ngóng tin tức. Lập tức có thể được tin chính xác. Xin thiếu gia ở lại đây chờ.” Hàn Canh thấy Hi Triệt gấp gáp kêu to như thế, chỉ có thể nhanh chóng tìm kiếm tin tức Tại Trung cho Hi Triệt có thể bình tĩnh lại. Triệt thân thể yếu đuối, quá tức giận sẽ chịu không nổi.

“Canh.” Hi Triệt biết Hàn Canh lo cho mình, ngữ khí liền mềm xuống “Đi sớm về sớm.”

Trên khuôn mặt xinh đẹp mang theo tươi cười nhàn nhạt quan tâm, không khỏi làm Hàn Canh nhìn đến muốn ngẩn ngơ. Thấy thần một chút, Hàn Canh ổn định lại tâm trí “Vâng, thiếu gia yên tâm.” Dứt lời, liền vội vàng đi ra ngoài.

Thủy Nguyên trông thấy một màn như vậy, tươi cười trên mặt trở nên cứng ngắt. Nguyên lai, quan hệ giữa bọn họ vẫn thân thiết như thế. Chỉ trách ta, nghĩ đơn giản như vậy.

‘Hi Triệt.....’ Thủy Nguyên ở trong lòng khẽ gọi. Khi nào thì người mới có thể quên đi Hàn Canh, đến bên cạnh ta?

5. Quyển 1 - Chương 4

“Thiếu gia.” Cửa phòng bị đẩy ra, Hàn Canh nghiêng ngả lão đảo xông vào “Tại Trung thiếu gia, ngày mai sẽ thành thân.”

“Ngày mai? Nhanh như vậy?” Chuyện cấp bách đến mức làm Kim Hi Triệt vô cùng kinh ngạc “Tên ‘Ngọc diện la sát’ kia rốt cuộc là ai?” Hi Triệt nhanh chóng suy nghĩ, hỏi Hàn Canh nghi hoặc không sao giải được.

“Là ứng cử viên cho vị trí võ lâm minh chủ đời sau.” Hàn Canh thấy Hi Triệt sốt ruột như thế, vội vàng đem thân phận Trịnh Duẫn Hạo nói với Hi Triệt.

“Võ lâm minh chủ?” Kim Hi Triệt không khỏi kinh ngạc trừng lớn mắt. Tại Trung này, khi nào lại chọn tới nhân vật lợi hại như vậy?

“Vậy, chuyện bắt cóc mới đầu là chuyện gì xảy ra a?” Hi Triệt hỏi tiếp.

“Này, thứ thuộc hạ không biết.” Hàn Canh bắt đầu dĩ lắc lắc đầu. Thời điểm Triệt hỏi hấn Tại Trung khi nào trở về, bản thân đã mơ hồ cảm thấy được nhị thiếu gia xảy ra chuyện, nhưng Trịnh Duẫn Hạo này, rốt cuộc là nhân vật thể nào?

Đang lúc bọn họ nghi hoặc không thôi, cửa phòng bị đẩy ra, Thôi Thủy Nguyên phe phẩy vũ phiến, chu thần hé mở “Trịnh Duẫn Hạo này, chính là nhân vật nổi tiếng khắp võ lâm.”

“Trịnh Duẫn Hạo, là nhi tử của võ lâm minh chủ kỳ trước Trịnh Chấn Thiên, từ nhỏ tinh thông võ nghệ, bác học đa tài, tính tình lãnh khốc, là môn hạ của Nam Hải lão quái Trúc Trận Tử. Nghe nói tháng trước, Trịnh Duẫn Hạo ở trong rừng trúc đột nhiên gặp được tiên nhân gì đó, e rằng chính là Tại Trung.” Thủy Nguyên đem Trịnh Duẫn Hạo ra phân tích rõ ràng mạch lạc, làm cho Hi Triệt một trận kinh hô, cũng thành công làm cho Hàn Canh tuần nhan lại đen vài phần.

“Thủy Nguyên, người từ đâu mà biết. Thật là lợi hại.” Hi Triệt lúc này hai mắt lấp lánh như sao, vẻ mặt sùng bái nhìn Thủy Nguyên như thấy thần linh.

“Đâu có đâu có.” Thôi Thủy Nguyên cười nói “Này chỉ là chút tài mọn, không đáng nói đến?”

“Thôi huynh cơ trí hơn người, thực làm cho Hàn mỗ bội phục bội phục.” Hàn Canh mặt mày đen lại nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn chăm chăm Thôi Thủy Nguyên mặt mày hớn hở.

“Khoan nói chuyện này, nghĩ thử xem ngày mai làm sao cứu Tại Trung ra mới quan trọng.” Thủy Nguyên nhìn Hi Triệt và Hàn Canh nghiêm túc nói.

“Được, đêm nay chúng ta liền hảo hảo bàn kế, ngày mai cứu Tại Trung ra.” Hi Triệt cũng khó được vẻ mặt nghiêm túc.

6. Quyển 1 - Chương 5

Đền lồng đồ thắm, pháo nổ huyền ảo, còn có tân lang tuần tú cười trên tuần mã tạo nên không khí cát tường náo nhiệt cho vùng sông nước Giang Nam. Bất quá, không khí tốt đẹp này cũng có lúc bị phá hư.

Trịnh Duẫn Hạo cười trên tuần mã vẻ mặt khí phách, kiêu ngạo nhìn đoàn người bên dưới đến chúc mừng. Hừ, ta Trịnh Duẫn Hạo đủ tư cách khí phách. Ai bảo các người không cười được kinh thành đệ nhất mỹ nhân? Nghĩ đến ‘nương tử’ nhà mình, Trịnh Duẫn Hạo không khỏi tươi cười hạnh phúc. Kể từ khi thoáng thấy qua trong rừng trúc, Trịnh Duẫn Hạo liền nhận định tiểu ‘tiên tử’ Kim Tại Trung nghỉ ngơi dưới tàng cây. Hần đời này kiếp này, cũng chính là bảo bối duy nhất của Trịnh Duẫn Hạo ta.

“Triệt, một lát ta đi ứng phó Trịnh Duẫn Hạo kéo dài thời gian. Người đi hỉ phòng cứu Tại Trung ra, sau đó Hàn Canh đi chuẩn bị ngựa.” Thôi Thủy Nguyên vẻ mặt khẩn trương dặn dò Hàn Canh và Hi Triệt. Sự không cẩn thận chút, người cứu không được không nói, còn liên lụy cả ba. Vậy rất không đáng a!

“Ừ, ta đã biết.” Hi Triệt vẻ mặt cẩn thận thúc giục Thôi Thủy Nguyên mau hành động, một mặt lặng lẽ đi theo dòng người đi vào hỉ phòng.

“Được, hết thấy cẩn thận.” Thôi Thủy Nguyên dặn Hi Triệt, lưu luyến nói.

“Ừm, được. Người cũng vậy.” Hi Triệt cũng dặn Thôi Thủy Nguyên cẩn thận, đừng để lộ chân tướng. (thật đúng là rất hợp với tình hình ~)

Hàn Canh từ đầu đến cuối đều hé ra bộ mặt đen thui nhìn bầu không khí ‘dây dưa khó rời’ như vậy của bọn họ, khuôn mặt lại càng giống y như Bao Chứng.

“Người làm gì vậy, nhanh đi đi.” Hi Triệt thấy Hàn Canh đứng đần ra đó không nhúc nhích, không khỏi gấp gáp, nâng tay kéo Hàn Canh lùi ra ngoài, không ngờ lại bị Hàn Canh ôm vào lòng.

“Triệt.” thanh âm ấm áp của Hàn Canh nhẹ nhàng đi vào tai, làm động lòng người. “Mọi sự cẩn thận.”

“Ừ.” Hi Triệt khó được lúc thực nghe lời không nhúc nhích, lẳng lặng hưởng thụ nhiệt độ cơ thể Hàn Canh.

Hàn Canh nhẹ nhàng đẩy ra Hi Triệt, ghé vào tai hắn khẽ nói “Nếu có trở ngại liền gọi ta, ngàn vạn lần đừng giống trước đây tự mình cậy mạnh.”

Không khí có chút ái muội làm Hi Triệt đỏ mặt, lắc đầu muốn làm chính mình thanh tỉnh một chút, đẩy Hàn Canh ra xa, mở ra đại môn hỉ phòng.

Hỉ phòng cực kỳ yên tĩnh, sắc đỏ trước mắt biểu hiện lên tác phong hoa quý của chủ nhà. Hi Triệt đẩy cửa ra, thanh âm nhẹ nhàng quanh quẩn trong hỉ phòng “Tại Trung, người có ở đây không?” Hi Triệt hỏi.

“Ca?!” Tại Trung ngồi trên giường nghe thấy thanh âm quen thuộc, vội vàng kinh sợ vén khăn hồng lên.

“Xử tiểu tử người, không nói một tiếng đã gả đi!” Hi Triệt thấy mặt Tại Trung liền tức giận bóp lấy “Người vẫn là một nam nhân mà, còn bị người ta đặt ở dưới! Nếu để cha biết, ở dưới cử tuyển cũng không nhắm mắt.”

“Ca, đau!” Tại Trung đánh rớt tay Hi Triệt đang bóp mặt hắn. Ta hôm nay còn phải xuất giá đó, niết xấu đi rồi, Duẫn Hạo sẽ không cần ta nữa.

“Người còn biết đau!” Hi Triệt tức giận đặt mông ngồi lên giường “Nói, rốt cuộc sao lại thế này!”

Tại Trung thấy thật sự không giấu được ca ca, liền một năm một mười kể lại cho Hi Triệt. Nguyên lai, Tại Trung là muốn đi Giang Nam chơi đùa, liền tiếp nhận nhiệm vụ giao hàng. Ngày ấy, nghỉ ngơi dưới tàng cây, lại đối với Trịnh Duẫn Hạo nhất kiến chung tình, liền dẫn đến cục diện hôm nay.

“Người, thật sự thích cái tên kia?” Hi Triệt không sao tin được hỏi Tại Trung “Người không phải thích nữ nhân sao? Sao lại đột nhiên thay đổi vậy.”

“Còn nói ta, huynh cũng không phải cùng Hàn Canh ca..... Ai dô, ca, đau!” Tại Trung thấy Hi Triệt lại muốn bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn, liền không nhiều lời nữa. Hừ, vốn là vậy mà, còn không cho người ta nói.

“Vậy người thật sự phải gả?” Hi Triệt không xác định lại hỏi một lần.

“Nói thừa!” Tại Trung không nhận được muốn đổi lão ca của mình trọn mắt xem thường. “Ta thích hắn nha, vì sao không gả?” Quả nhiên kim Hi Triệt này chỉ có khuôn mặt, không có đầu óc.

Ai..... Hi Triệt bất đắc dĩ nghĩ, thích một người gả cho hắn cũng không có gì sai nha. Tự như chính mình thích Hàn Canh, nhưng lại ngậy ngốc không chờ được kết quả. Còn hơn chính mình, Tại Trung không biết hạnh phúc gấp mấy lần.

“A, Thủy Nguyên và Canh đều đang ở ngoài chờ!!!!!!!!!!!!!!” Kim Hi Triệt đột nhiên nhớ tới kêu to lên.

“Duẫn Hạo huynh, chúc người tân hôn vui vẻ.” Tuy rằng trên trán Thôi Thủy Nguyên đã tỉnh tể chảy ra một tầng mồ hôi, nhưng vẫn là uyển chuyển không hề sợ hãi nói.

“A, là Thủy Nguyên huynh à.” Trịnh Duẫn Hạo cười cười “Cảm tạ người xa như vậy vẫn chạy tới tham gia hôn lễ của ta.” Tuy rằng thực nghi hoặc, rõ ràng trong hỉ thiệp phát ra không có tên của hắn mà.

“A, đâu có đâu có. Ngày đại hỉ của Duẫn Hạo huynh Thôi mỗ có thể nào không đến. Đây chính là không mời mà tới, còn thỉnh Duẫn Hạo huynh đừng trách.” Chú ý tới nghi hoặc của Duẫn Hạo, Thôi Thủy Nguyên vội vàng nói dối.

“Thủy Nguyên huynh, Trịnh mỗ thấy người tới, đương nhiên là cao hứng vạn phần, sao lại trách người chứ.” Trịnh Duẫn Hạo khách khí cười nói. ‘Giờ là lúc nào rồi, Tại Trung sao còn không ra.’

“A, đúng rồi.” Trịnh Duẫn Hạo đột nhiên nhớ đến Thôi Thủy Nguyên còn chưa gặp qua nương tử nhà mình, vội vàng đem Thủy Nguyên dẫn đến hỉ phòng “Thủy Nguyên, còn chưa gặp qua nương tử của ta đi. Mau mời.”

“A, không.....” Thôi Thủy Nguyên kinh hãi kéo Duẫn Hạo ra ngoài “Không cần, nương tử của huynh đệ sợ là Thôi mỗ không tiện gặp.”

“Nói gì vậy, vừa lúc để cho nương tử nhà ta tiếp kiến Thôi huynh kinh thành đệ nhất mỹ nam này nha, ha ha.” Trịnh Duẫn Hạo trêu ghẹo nói, kéo Thủy Nguyên vào trong phòng.

“Kétttttt.....” Cửa bị đẩy ra. Thôi Thủy Nguyên tự thấy mình xui xẻ bị Trịnh Duẫn Hạo lôi kéo, mặt xám như tro tàn.

“Này.....” Trịnh Duẫn Hạo ngơ ngác nhìn một người nam nhân bên giường Tại Trung. Đây là có chuyện gì?

“Duẫn à,” Tại Trung mở miệng đánh vỡ trầm mặc “Ta không phải từng nhắc qua với người về ca ca của ta sao? Đây chính là ca của ta, gọi là Kim Hi Triệt.”

“A, chào ca.” Trịnh Duẫn Hạo cười sáng lạn.

“Ai là ca người!” Hi Triệt đối với người này cảm thấy một chút hảo cảm cũng không có. Hắn hại y lo lắng cho Tại Trung như vậy, còn đem Canh kéo đến đây. Lỡ như có gì sơ xuất, Canh sẽ có thể gặp nguy hiểm. Nghĩ đến đây, Hi Triệt hung tợn trừng mắt nhìn Trịnh Duẫn Hạo.

“Ách.....” Trịnh Duẫn Hạo đành phải cười khổ, tự xét lại mình lúc trước làm đúng là có chút quá phận. Hắn là nên đáp ứng cho Tại Trung trở về cùng ca ca giải thích tình hình rồi mới thành thân. Chỉ tại chính mình nóng vội, còn đắc tội với đại ca tương lai.

“Hừ,” Hi Triệt thấy Duẩn Hạo không lời nào để nói, liền càng thêm hung hăng vênh vảo “Tại Trung à, người là không phải thị lực hơi kém đó chứ, tìm một tên như vậy so với đầu gỗ nhà ta còn đầu gỗ hơn.” (có chút không thuận ~!)

“Triệt, chứ có vô lễ.” Hàn Canh ở bên ngoài khốn khổ chờ đợi không thấy Hi Triệt đi ra bèn đi vào hỉ phòng, quở trách Hi Triệt “Dù nói thế nào, hôm nay cũng là ngày thành thân của người ta. Làm ca ca lại còn gây khó dễ cho ‘đệ muội’ nhà mình.”

“Hừ, ai bảo hấn đáng ghét như vậy. Hại chúng ta ngàn dặm xa xôi tìm kiếm Tại Trung.” Hi Triệt lập tức trả lời lại.

“Triệt, không được hồ nháo.” Hàn Canh thấy Hi Triệt có xu thế không dừng, không hề nể mặt quở trách y “Không nghe lời?”

“Canh, người không giúp ta lại đi giúp hấn a.” Hi Triệt vẻ mặt không phục chỉ vào mặt Trịnh Duẩn Hạo “Người trong ngoài bất phân.”

“Được rồi, đừng náo loạn.” Hàn Canh biết Hi Triệt chỉ cần sinh khí thân thể sẽ không tốt, liền phóng nhuyển ngữ khí nhẹ giọng dỗ Hi Triệt “Ngoan.....”

Một tiếng này làm cho Hi Triệt hoảng thần nhớ tới cái ôm cường thế kia, trên mặt không khỏi bay lên vài rặng mây đỏ.

“Ca, ngày tốt giờ lành. Chúng ta phải thành thân nha.” Tại Trung thấy trên mặt ca ca nổi lên biến hóa, liền biết Hàn Canh ca dụ dỗ đã có tác dụng. Liếc mắt với Hàn Canh một cái, ý bảo hấn lời Hi Triệt đi.

Hàn Canh nhận được tín hiệu, vội vàng kéo Hi Triệt còn đang chìm trong một tiếng ngọt ngào kia chưa có quay về rồi đi. Thủy Nguyên cô tịch nhìn thân ảnh bọn họ đi khỏi, liền cũng không cam tâm mà đuổi theo.

“Lão bà,” Trịnh Duẩn Hạo nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Tại Trung cười đến vẻ mặt chứa đầy mơ “Chúng ta nên động phòng rồi đi.”

“Cái gì, con chuột thối. Bây giờ còn là ban ngày mà, người đừng tay cho ta! Ô.....”

7. Quyển 1 - Chương 6

“Canh,” Hi Triệt gọi lại giữ chặt Hàn Canh của mình “Chuyện hôm nay.....” Hi Triệt ngừng lời. Mình phải nói thế nào đây, để Hàn Canh giải thích ý nghĩa cái ôm kia.

“Triệt,” Hàn Canh xoay người thâm tình nhìn vào mắt Hi Triệt “Vốn có một chuyện, ta không nên nói cho người.”

“Chuyện gì?” Hi Triệt thử thăm dò hỏi.

“Ai.....” Hàn Canh nặng nề thở dài. “Còn nhớ lúc lão gia qua đời không, lúc lão gia sắp đi, ngài cúi người ở bên tai ta dặn dò một câu.”

Hi Triệt mơ hồ nhớ lại. Ba năm trước, thời điểm cha sắp lâm chung xác thực có nói gì đó với Hàn Canh. Cũng là từ lúc kia, Hàn Canh của y bắt đầu đối với y thờ ơ.

“Ngài nói, ta không được yêu người, phải vĩnh viễn trung thành với người. Nếu không, không được chết tử tế.” Hàn Canh chậm rãi nói cho Hi Triệt chân tướng sự thật.

“Từ đó về sau, ta liền đối với người lãnh đạm như băng. Xinh đẹp của người, ta vờ như không thấy. Nước mắt của người, ta bắt mình không được lo âu. Mối của người, ta cố không chạm vào. Mấy năm nay, đã ủy khuất người rồi.” Hàn Canh âm đạm cười, nâng tay vuốt ve hai gò má xinh đẹp của Hi Triệt.

“Canh,” Hi Triệt rơi nước mắt, nguyên lai Canh của y không phải thay lòng đổi dạ, mà là bắt buộc bản thân, loại cảm giác này có bao nhiêu khó chịu. “Triệt, đừng khóc.” Hàn Canh hôn lên nước mắt Hi Triệt, nhẹ nhàng chạm vào.

Dường như đưa ra quyết định gì đó, Hi Triệt chậm rãi nâng mặt, chu thần khê mở “Canh, cho ta đêm nay trở thành Triệt của người đi.”

“Triệt.....” Hàn Canh cảm thấy hạ phúc có cổ nhiệt khí như liệt hỏa nhanh chóng lan tràn bên trong thân thể. Hi Triệt yêu mị như vậy, có thể nào làm người khác không nổi lên phản ứng. Hai mắt vì lệ mà long lánh mê ly, môi đỏ mọng hé mở, bộ dáng khả ái gắng sức mê hoặc mình.

Cho dù tự chủ cỡ nào, chỉ sợ cũng chịu không nổi dụ hoặc của mỹ nhân trong ngực. Hàn Canh à, người nhin nhiều như vậy năm, đêm nay, để cho mình trầm luân đi.

Hàn Canh ôm lấy Hi Triệt dùng tốc độ nhanh nhất trở về khách điểm.

“A.....”

Cả người bị Hàn Canh thô bạo đặt lên giường, Hi Triệt khó chịu giãy dụa.

Nhanh chóng lột bỏ quần áo Hi Triệt, Hàn Canh kỹ thuật cởi quần áo lại càng lợi hại hơn trước kia, quần áo Hi Triệt rất nhanh đã bị cởi sạch.

Hàn Canh ôn nhu duyên hôn, nhẹ nhàng vói vào khoang miệng đối phương, quét qua hết thấy, quần lấy chiếc lưới bên trong làm vang lên tiếng nước nhỏ. Hai người nồng nhiệt quấn quýt lẫn nhau, chặt chẽ không có lấy một khe hở.

“Ưm.....” Thân thể vốn đã rất nóng, trải qua cái hôn của Hàn Canh lại trở nên càng nóng thêm, giống như bốc cháy lên. Hai tay Hi Triệt nóng không ngừng, bắt lấy hai vai Hàn Canh.

Sung sướng xuyên thấu qua đồng tử đen láy hiện ra suy nghĩ sâu xa, Hàn Canh dừng lại nụ hôn, khiến cho Hi Triệt bất mãn lắm lắm. Giọng nói Hàn Canh mang theo tà ác. “Muốn có phải không? Vậy người liền đến câu dẫn ta đi.” Hàn Canh ôm lấy Hi Triệt đặt lên hông, ác ý nói.

Ác ma thì thâm mê hoặc khiến khuôn mặt Hi Triệt lại càng thêm đỏ bừng, gật đầu, tiến về phía trước, ngây ngô cắn lấy môi Hàn Canh, hai tay chậm rãi khoát lên trước ngực hắn, đem quần áo chướng mắt cởi ra. Cởi xuống đến eo, Hi Triệt ra sức vuốt ve bờ ngực gầy gò lạnh lẽo của hắn, muốn xua đi cái nóng trong người.

“A ưm... A.....” Chủ động lần nữa quần lấy lưới đối phương, nước bọt vì không kịp nuốt mà uốn lượn rơi xuống, tạo thành một ngân tuyến trong suốt. Giống như rắn không ngừng quấn quýt lấy nhau, cả hai cùng trao đổi không khí, càng lúc càng kích tình mà hôn sâu thêm, làm cho Hi Triệt gần như chịu không nổi “Ha... Canh.....”

Hàn Canh thoải mái nhắm mắt, bàn tay to lớn phủ lên thứ non nớt của Hi Triệt, từ từ trêu đùa.

Cảm giác kích thích vọt tới, cùng với nhiệt độ cơ thể cao đến khác thường. Châm dứt nụ hôn, Hi Triệt hai mắt nhắm nghiền nhìn Hàn Canh, giống như đang nói phải tiếp tục thế nào.

Đầu ngón tay quét qua thứ non nớt, làm cho Hi Triệt run lên, tay kia chuyển tới sau lưng y, nhẹ nhàng đỡ lấy, vuốt ve. “Không phải nóng lắm sao? Hôn lên cổ ta đi.” Nhiệt khí thổi vù vù lên lỗ tai hắn, liếm liếm vành tai Hi Triệt.

Bị nhiệt độ cơ thể nóng rực tra tấn, Hi Triệt ngoan ngoãn nghe theo, đầu tóc màu hạt dẻ óng ánh hạ thấp, gặm lấy chiếc cổ trơn mịn của Hàn Canh.

Hàn Canh sung sướng nhếch môi “Thực ngoan.” Vuốt ve chơi đùa thứ non nớt đang hưng phấn của Hi Triệt nhanh hơn, tay Hàn Canh đỡ sau lưng Hi Triệt không ngừng lướt qua đốt xuống ngọn lửa kích tình.

Thân mình run lên dữ dội, Hi Triệt ở trên tay Hàn Canh xuất ra chất lỏng trắng đục. Gặm cắn lấy môi đối phương thở hổn hển, Hi Triệt cảm thấy Hàn Canh vuốt ve cho mình cảm giác mát lạnh, nhưng những chỗ bị chạm ngược lại càng nóng bức, càng khó chịu.

Con người đen láy nhìn chăm chăm Hi Triệt, Hàn Canh thu tay về, liếm liếm đôi mắt sáng không khống chế được của y, khơi gợi sung sướng. Khom xuống hạ bộ tham nhập, chậm rãi khuấy động, ma sát bên trong.

“Ừm a.....” Hi Triệt sớm bị tình dục mê đảo đến không phân rõ phương hướng, cong người lên khẽ rên rỉ.

Hàn Canh xấu xa không nặng không nhẹ gài qua dừng đạo, làm cho dừng đạo đôi khát hung hăng co rút lại. Ngón tay tiến sâu vào, dừng lại một chỗ, không ngừng niết lấy.

“A..... A... Hàn Canh.....” Thần kinh đại não bị kích thích làm cho Hi Triệt như muốn tắt thở, tay chống lên eo Hàn Canh, khó nhịn lắc đầu.

Nhìn thấy người trước mắt đơn thuần bị tình dục chi phối mà trở nên phóng đảng, Hàn Canh ý cười càng thêm sâu, thứ cực nóng của mình càng cao lên. Nắm lấy eo nhỏ nhắn của Hi Triệt, Hàn Canh nặng nề áp xuống.

Chậm rãi, chậm rãi. Cảm giác kích thích từ cổ họng phát ra, từng chút từng chút lan tràn..... “A..... Ừm..... A...”

“Thoải mái lắm sao.” Hàn Canh xấu xa cười, dùng sức ưỡng thắt lưng, ma sát chỗ mẫn cảm của đối phương.

Hai chân Hi Triệt gắt gao kẹp chặt Hàn Canh, nhìn như muốn run rẩy, đầu ngửa ra sau rên rỉ, cố sức thở hổn hển.

Hàn Canh xiết chặt bờ mông no tròn của Hi Triệt, không ngừng tiến lên, tiết tấu càng lúc càng nhanh, tiếng thân thể va chạm càng ngày càng vang, khí tức dâm mỹ từng tràng liên tiếp.

“... Nhanh... quá.....” Hi Triệt vô lực tùy theo va chạm lắc lắc đầu, khoái cảm tê dại nhanh chóng áp sát, gần như sụp đổ.

Đem thắt lưng Hi Triệt nâng lên, lại hạ xuống, nâng lên, tiếp tục hạ xuống, cứ như vậy lặp lại.

Bị nội bích mềm mại gắt gao hàm trụ, con người đen láy càng thêm sâu, không khống chế được mà cúi xuống lẩm bẩm.”Tự mình động đi, Triệt.”

Nghe vậy, hai tay Hi Triệt chống lên eo Hàn Canh, chậm rãi lay động, rên rỉ đứt quãng, khoái cảm dấy lên. Nhanh hút lấy thứ cực nóng của đối phương, thứ non nớt của Hi Triệt lại bị khơi mào. Hi Triệt ngồi ở trên người Hàn Canh phóng đảng, hơi thở dâm mỹ vờn quanh.....

“A, Triệt.....” Hàn Canh bởi vì khoái cảm mãnh liệt mà nheo lại hai mắt. “Người thật tuyệt.”

“A ha..... Ừm a.....” Hi Triệt vừa gian nan vận vẹo thân thể, vừa gia tăng lực độ cho Hàn Canh hung hăng xô xuyên qua mình.

“Canh à..... Để cho ta bắn..... Sắp không được rồi.....” Hi Triệt kiềm chế không được cầu xin Hàn Canh, hai mắt mê ly giống như không thể khống chế khoái cảm nhìn về phía trước.

“Triệt, liền cho người. A.....” Hàn Canh ấn nhẫn, đem hai chân Hi Triệt mở rộng ra “Chúng ta cùng nhau.....”

Dịch thể trắng đục phun ra. Cao trào qua đi, Hi Triệt và Hàn Canh chặt chẽ ôm lấy nhau.

“Triệt, ta yêu người.” Hàn Canh ôm chặt thắt lưng nhỏ nhắn của Hi Triệt khẽ thì thầm.

“Canh, ta cũng vậy.” Yêu tình xinh đẹp cũng chậm rãi nói ra câu thệ ngôn ái tình.

=====H=====

8. Quyển 1 - Chương 7

“Ca, cứ như vậy liền đi à.” Tại Trung nhìn Hàn Canh và Hi Triệt vẻ mặt ngọt ngào không nén nổi kinh ngạc. Hai người này, không phải còn đang giận dữ sao? Trước khi mình gả đi vẫn là như vậy mà. Sao lại.....

“Ừ, đúng vậy. Chúng ta phải trở về rồi.” Hàn Canh ôn nhu cười với Tại Trung, khiến cho Trịnh Duẫn Hạo đem vạt áo Tại Trung kéo kéo lại.

“Ở chỗ này thời gian lâu như vậy, thật đúng là không quen mà.” Hi Triệt cười nói. “Tại Trung à, ở lại đây cùng Duẫn Hạo sống cho tốt. Khi nào nhớ nhà thì trở về.”

“Ca.” Nói thế nào cũng là ca ca nhà mình, vừa nói phải chia tay khuôn mặt nhỏ nhắn của Tại Trung lập tức chảy xuống nước mắt. “Ca, ta không nỡ rời xa ca.”

“Ai, khóc cái gì chứ.” Hi Triệt có chút buồn cười nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Tại Trung “Đừng khóc, nam nhân Kim gia không được khóc. Đã quên cha nói thế nào rồi sao!”

‘Còn nhớ rõ lão gia nói thế nào à, người cũng không phải thường xuyên khóc sụt mướt đấy thôi, bây giờ còn bày đặt giáo huấn Tại Trung.’

“Đúng vậy, Hi Triệt nói rất đúng.” Hàn Canh tuy rằng trong lòng nghĩ như vậy, bên ngoài vẫn là giữ cho lão bà nhà mình chút mặt mũi. “Phải sống cho thật tốt, chúng ta cũng sẽ tới thăm người.”

“Vâng, Canh ca huynh phải chăm sóc ca ca ta thật tốt nha.” Tại Trung ngoan ngoãn gật gật đầu, dặn dò Hàn Canh “Sắp đến mùa đông rồi, ca ca sợ lạnh. Huynh phải đem chăn mền cho ca ấy nhiều hơn chút, đừng để cho ca ca lại phát sốt.”

“Người tiểu tử này.” Hi Triệt hai mắt rưng rưng mắt “Vẫn còn chút lương tâm, còn biết ta mùa đông không ngừng phát sốt.”

“Ca.” Tại Trung cũng cảm động, hai huynh đệ ôm lấy nhau khóc một hồi.

“Ai.....” Trịnh Duẫn Hạo cùng Hàn Canh đồng thời thở dài, sao lão bà bọn họ đều là lệ mỹ nhân a.

“Tại Trung, ta đêm qua không phải nói với người rồi sao? Ý của ta không phải là muốn người cùng Hi Triệt ca tách ra, là muốn người cùng Hi Triệt ca trở về.” Trịnh Duẫn Hạo bất đắc dĩ nhìn Tại Trung khóc đến khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt.

“Người có nói sao?” Tại Trung lung tung lau lệ trên mặt, bộ dáng thật là khả ái.

“Ta nói rồi a, có thể là nói lúc người ngất đi, người quên rồi!” Trịnh Duẫn Hạo ôn nhu điểm điểm cái mũi Tại Trung.

“Chờ đã, ngất đi là ý gì hả.” Hi Triệt thần tình ái muội nhìn Tại Trung và Duẫn Hạo.

“A, không có. Ta chưa nói gì hết. Ha ha.” Trịnh Duẫn Hạo giả ngốc nói, nếu bị Hi Triệt ca biết hẳn cho Tại Trung dùng được quá mạnh, làm cho Tại Trung ngất đi, hẳn nhất định phải chết!

“Người giả ngu hả, nói, Tại Trung có phải bị người làm đến hôn mê hay không?” Hi Triệt cười cười, chậm rãi tiến đến bên người Duẫn Hạo. “Hừ, dám khi dễ Tại Trung nhà chúng ta. Người đúng là chán sống!”

“Ca à,” Trịnh Duẫn Hạo nguy hiểm nhìn Kim Hi Triệt càng lúc càng gần, sợ hãi nhắm hai mắt lại “Ca à, ta không dám nữa đâu. Đừng giết ta! Tại Trung không muốn làm quả phụ đâu.”

“Hừ” Kim Hi Triệt hừ lạnh một tiếng “Lần này tạm tha cho người. Nếu lại có lần sau, người nhất định chết!”

“Dạ, dạ” Trịnh Duẫn Hạo vẻ mặt bất đắc dĩ cười cười.

“Duẫn à, người nói ta có thể cùng ca ca trở về sao?” Tại Trung ánh mắt thật to dưới ánh mặt trời lấp lánh lấp lánh phát ra ánh sáng. Biểu tình vô tội thật là yêu mị đến cực điểm.

“A, phải.” Trịnh Duẫn Hạo cố gắng khống chế ý nghĩ muốn nhảy bổ vào Tại Trung trở vào trong lòng. Trịnh Duẫn Hạo, người chính là anh hùng. Tiểu yêu tinh, xem ta tối nay làm sao tra tấn chết người.

“Tốt quá! Ca, ta có thể cùng ca trở về rồi!” Tại Trung hưng phấn cầm lấy tay Hi Triệt lắc lắc.

“Tốt lắm, chúng ta về nhà.” Hi Triệt ôm lấy Tại Trung đi về phía trước.

Ba nam nhân đứng phía sau bắt đầu nhìn nhau. Tại sao! Tại sao chúng ta yêu đều là yêu tinh a!!!!

9. Quyển 1 - Chương 8

Nghiêng ngả hết mấy ngày mấy đêm, bọn họ lại nhớ tới Hải Nguyệt Thành lúc ban đầu. Hi Triệt trước để Duẩn Hạo và Tại Trung trở về phòng thu dọn, chính mình mang theo Hàn Canh đi tiễn Thôi Thủy Nguyên trở về Trúc Huyền Uyển.

“Hi Triệt, đừng tiễn nữa. Các người cũng mệt rồi, mau trở về đi.” Thủy Nguyên nhìn hình ảnh hài hòa của Hi Triệt và Hàn Canh không khỏi cảm thấy chói mắt.

“Thủy Nguyên, cảm ơn người chuyển này đi cùng chúng ta. Người là bằng hữu mà ta coi trọng nhất.” Hi Triệt chân thành nói với Thủy Nguyên.

“Có những lời này của người, Thủy Nguyên đã thấy mãn nguyện.” Thủy Nguyên nhìn Hi Triệt mà hân yêu, trong mắt đã hàm chứa lệ. Sợ Hi Triệt nhìn thấy, hân vội vàng đóng lại đại môn, âm vang một tiếng.

Hi Triệt, chúng ta sẽ gặp lại chứ. Đừng nói cảm tạ, đừng nói nhớ nhung, Thôi Thủy Nguyên đã ném đủ khổ như vậy rồi. Từ nay về sau, liền như người xa lạ thôi.

“Thủy Nguyên, hân yêu người.” Hàn Canh thấy biểu tình nghi hoặc của Hi Triệt, chậm rãi nói “Hân yêu người rất nhiều năm rồi.”

“Người làm sao biết?” Hi Triệt ngơ ngác hỏi “Người làm sao biết, hân nói với người à?”

“Không” Hàn Canh âm thầm cười “Người nhìn ánh mắt hân, ôn nhu tựa như vô hạn sâu bi.”

“Là ta đã phụ hân.” Hi Triệt cúi thấp đầu xuống “Ta không nên đem hân làm công cụ chọc tức người.”

“Còn nói nữa.” Hàn Canh có chút buồn cười nhìn Hi Triệt “Là người chọc ghẹo người ta trước, còn làm tổn thương người ta, hóa ra chính là muốn chọc giận ta à.”

“Ai bảo người lúc trước ngu ngốc như vậy!” Hi Triệt ảo não cúi xuống trong ngực Hàn Canh “Đều tại người, không hiểu phong tình. Hại ta làm tổn thương Thủy Nguyên. Ta phải cứu vãn lại, không thể để hân vì ta mà thương tâm.”

“Người dám đi!” Hàn Canh giữ chặt Hi Triệt như đang thật muốn phá cửa mà vào “Không được!”

“Người làm gì vậy. Người sao lại không biết thông cảm như thế chứ!” Hi Triệt bắt đầu giãy dụa không lại sức lực của Hàn Canh, chỉ có thể buồn bực nhéo ngực hân một chút.

“A.....” Hàn Canh kinh hô. “Người muốn làm quả phụ à.”

“Hừ, đây là trừng phạt của người.” Hi Triệt yêu mị nhìn Hàn Canh, môi đỏ mọng để sát vào bên tai Hàn Canh, nhẹ nhàng thổi ra nhiệt khí.

“Yêu tinh” Hàn Canh thấp giọng mắng “Xem ta buổi tối làm sao chinh đốn người!” Yêu tinh này, thật sự là được hân sủng đến vô pháp vô thiên. Còn tiếp tục như vậy, yêu tinh này có phải muốn phản công hay không đây!

Trời chiều hạ, một đôi bích nhân đang vui đùa âm ỉ. Xa xa chậm rãi truyền đến tiếng hát du dương.

Ngô cung giai lệ vì thùy lưu, hoang thảo mai kính quế phách du.

Kiếp điệp thượng tự liên tích ngọc, tịch mịch hồng hoa hàn cao lâu.

Tầm thường phi yến truyện bắt đảo, đa thiếu vân tán kế nhật u.

Vu sơn nhất đoạn vân kiêm vũ, trọng trọng vạn lí tỏa thần châu.
Tương vương vi mộng điều điều mạch, thần nữ vô tâm đoan dương thai.
Ái hoa phương năng giải hoa ngữ, bất tự xuân lôi xử xử khai.
Diễm đoá hữu tình hà tu thả, thức đắc phân phương nhập mộng lai.
Trân ủng nhất phiến hảo hoa ý, thì thì thanh lương thấu hung hoài.
Khí nhật chi giả lưu thù dĩ, loạn loạn chi trung bội cuồng tài.
Trọng lai nguyệt hạ văn điều khắp, bích lãng đào đào tẩu tần hoài.
Mang mang giang thiên hoàng hà thủy, nhất khứ vân hải bất phục hồi.
Tư lai thiên vạn nhu tình ti, đô phó xuân phong hướng tây tời.
Thế trung thanh lan tục sở kị, mỹ nhân tịch mạch lục phân trần.
Tích gia hậu đình phương vận mãn, triển chuyển bách hồi phủ tác tân.
Anh hùng nhất trận chúc giang nguyệt, tối nan tiêu thụ mỹ nhân ân.
Túng sử kim thì thiên nhật túy, bất am tiền nhân nhất hồi chân.

10. Quyển 1 - Chương 9

Nháy mắt đã vào thu

“Hi Triệt, đừng đùa, mau đắp lại chăn!” Hàn Canh vẻ mặt lo lắng nhìn Hi Triệt. Bởi vì ‘hoạt động nào đó’ mấy hôm trước làm cho Hi Triệt thân thể vốn yếu đuối bị nhiễm phong hàn. Mấy ngày nay liên tục hắt hơi, cũng không thấy khá lên. Điều này làm cho Hàn Canh cực kỳ tự trách.

“Không sao mà, Canh. Ta chỉ là hắt hơi thôi, không cần lo lắng như vậy.” Hi Triệt tinh thần lạc quan không khỏi cảm thấy Hàn Canh thực dài dòng.

“Ai nói không sao, người trước đây cứ sốt lên là không ngừng hắt hơi như vậy, đã quên rồi à?” Hàn Canh sùng nịch vuốt vuốt mũi Hi Triệt.

“Ta cũng không biết, từ nhỏ đã như vậy.” Nói đến cũng lạ, mấy bệnh khác đều không thể đánh gục Hi Triệt, chẳng qua một cơn sốt nho nhỏ lại có thể làm cho hắn thành như vậy. Có chút kỳ quái nha.

“Triệt à, chuyện này, chẳng lẽ lão gia chưa từng nói với người sao?” Hàn Canh mặt nhăn mày nhú, giống như cảm thấy được có chút gì đó kỳ hoặc.

“Ai, mặc kệ chuyện này đi.” Hi Triệt tùy tiện nằm trong ngực ấm áp của Hàn Canh, hưởng thụ Hàn Canh xoa bóp thân mật, thoải mái nhắm mắt lại. Có lẽ công thật là tốt!

“Canh,” Hi Triệt giống như nghĩ đến cái gì đột nhiên xoay người ngồi dậy, dọa Hàn Canh nhảy dựng. “Ta hát cho người nghe nha.”

“Được.” Hàn Canh mỉm cười nhìn Hi Triệt, hưởng thụ âm thanh tự nhiên của Hi Triệt.

Hi Triệt ngồi dậy xuống giường, lấy qua cầm, ánh mắt thâm tình nhìn thẳng Hàn Canh, chu thần hé mở chậm rãi xướng lên:

Xuân hoa thu nguyệt hà thì liễu,

Vãng sự tri đa thiểu.

Tiểu lâu tạc dạ hựu đông phong,

Cổ quốc bất kham hồi thủ nguyệt minh trung.

Điêu lan ngọc thể ứng do tại,

Chích thị chu nhan cải.

Vấn quân năng hữu hứa đa sâu,

Kháp tự nhất giang xuân thủy hướng đông lưu. (1)

“Triệt.....” Hàn Canh không khỏi nhìn đến ngậy người, Hi Triệt như vậy đẹp đến cơ hồ làm cho hấn nổi điên.

Hồng sa trưởng diêu, mỹ nhân ngọc tiếu.

Đê mi kiều thủ, giai nhân tố sâu. (2)

“Canh, người biết không?” Hi Triệt chậm rãi mở miệng “Trong khoảng thời gian cha mất, ta thật sự rất cô độc. Ta hy vọng có ai có thể đến giúp ta. Nhưng là, ta lại không biết nỗi khổ của người. Ta cho rằng, người cũng muốn vứt bỏ ta, rời đi ta.”

“Triệt, ta xin lỗi” Hàn Canh nhìn gương mặt bi thương của Hi Triệt, giống như muốn áy náy đến sụp đổ. “Ta rõ ràng biết cảm thụ của người, nhưng ta lại.....”

“Ta biết.” Hi Triệt mở miệng cắt ngang lời xin lỗi muốn nói ra của Hàn Canh.” Chúng ta như bây giờ thì tốt rồi, Hi Triệt cảm thấy rất hạnh phúc.”

“Triệt,” Hàn Canh thì thầm. Hấn vô cùng hận chính mình, vì sao biết rõ Hi Triệt đang sợ hãi, lại còn không ngừng trốn tránh y? Vì sao biết rõ nội tâm Hi Triệt, lại ngu ngốc bức chính mình không yêu y?

“Canh, người chịu khổ rồi.” Tay Hi Triệt lạnh lẽo xoa nhẹ tuần nhan Hàn Canh, “Liều mạng chịu đựng, rất khổ đi.”

“So với người, ta tính là gì?” Hàn Canh cũng cầm bàn tay lạnh lẽo của Hi Triệt, nhẹ nhàng hôn “Ta Hàn Canh, xin thề với trời, nếu ta còn dám làm cho Hi Triệt thương tâm, để cho ta chết không được tử tế!”

“Canh,” thấy Hàn Canh thề độc, Hi Triệt vội vàng che lấy miệng Hàn Canh không cho hấn nói tiếp “Ta tin tưởng người, không cần thề.”

“Triệt.....” Hàn Canh ôm lấy eo nhỏ nhắn của Hi Triệt, để cho Hi Triệt tựa vào trên vai mình. “Ta yêu người.”

“Canh.” Hi Triệt vui vẻ nở nụ cười, nước mắt chảy xuống “Canh, đây là lần đầu tiên người nói yêu ta. Ta rất vui.”

“Đây là lần đầu tiên, nhưng cũng không phải lần cuối cùng.” Hàn Canh ôn nhu nhìn Hi Triệt “Nhưng mà, ta nhớ rõ không phải lần đầu tiên nha. Rõ ràng mỗi tối, ta đều nói rất nhiều lần. Chẳng lẽ Hi Triệt quên rồi sao?”

Hàn Canh cố tình không để ý đến ánh mắt Hi Triệt ý bảo hấn không được nói thêm nữa, tự theo ý mình nói ra “Hi Triệt mỗi lần thời điểm không được ổn, rất nhanh hôn mê. Bây giờ, ta đã nói ba chữ này rồi. Về sau, Hi Triệt phải hảo hảo nghe nha.”

“Hàn Canh người, ” Hi Triệt mặt đỏ đến mức muốn kiểm cái hố chui vào.”Người cố ý!”

“Như vậy Triệt, bây giờ có muốn nghe thử hay không?” Hàn Canh tà ác cười, tay đặt bên thắt lưng y cố ý nhéo mạnh xuống.

“A..... Hàn Canh.” Hi Triệt bị hấn nhéo đến thở gấp liên tục “Đừng nhéo chỗ đó..... A..... Ta là người bệnh nha! Không được, a.....”

Màn trường phù dung hồng sắc cùng tiếng thở dốc trầm mạnh tạo thành một bức họa dâm mỹ.

Xuân sắc khôn cùng.....

(1): Đây là bài Ngu mỹ nhân kỳ 1 của Lý Dục ()

Dịch nghĩa:

Những cảnh đẹp hoa xuân, trăng thu bao giờ mới hết?

Dĩ vãng đã qua bao nhiêu chuyện.

Ngoài gác nhỏ đêm qua gió đông lại thổi,

Chẳng kham ngoảnh đầu nhìn lại cố quốc dưới ánh trăng sáng.

Thềm son bệ ngọc có lẽ vẫn còn y nguyên đó,

Chỉ có mặt người là đã thay đổi (già đi).

Hỏi lòng chàng có thể có được bao nhiêu sầu?

(Đáp rằng) đầy như một dòng sông xuân chảy hướng về đông.

Dịch lời (Nguyễn Chí Viễn):

Xuân hoa thu nguyệt bao giờ hết

Dĩ vãng bao nhiêu việc

Đêm qua gác nhỏ lại đông phong

Nước cũ chẳng kham ngoảnh lại dưới trăng trong

Hiên son bệ ngọc chừng nguyên tại

Chỉ có dung nhan đổi

Hỏi ai hay đặng bấy nhiêu sầu

Đầy ngập một dòng xuân thủy chảy về đông.

(2): Hai câu này ta cảm thấy để nguyên Hán Việt sẽ hay hơn, nhưng vẫn dịch lại ở đây nếu có ai không hiểu.

Hồng sa trưởng rữ, mỹ nhân nằm cười

Hạ mây trông ngóng, mỹ nhân kể sầu.

11. Quyển 1 - Chương 10

“Thủy Nguyên ca, người đừng uống nữa.” Lệ Húc nhìn thấy Thủy Nguyên từ sau khi trở về liền mỗi ngày ngâm mình trong rượu, vô cùng lo lắng.

“Ca, đừng uống nữa!” Lệ Húc dùng hết sức lực mới đem được bầu rượu đoạt khỏi tay Thủy Nguyên.

“Mặc kệ ta, để cho ta say đi.” Thủy Nguyên nâng tay muốn đoạt lại rượu trong tay Lê Húc “Say rồi, thì sẽ quên. Quên rồi, sẽ không đau nữa.”

Thủy Nguyên vẻ mặt đau thương, khoe mắt đầm lệ, suy sụp ngồi dưới đất. Bộ dáng vô cùng thảm hại.

“Ca, người như vậy cũng không làm được gì đâu.” Lê Húc cũng ngồi xuống, lấy ra khăn tay lau đi nước mắt trên mặt hắn. “Hà tất phải như vậy chứ, ca. Thiên nhai hà xử vô phương thảo? Vì hà đan luyện nhất chi hoa?” (1)

“Lê Húc à, ca không quên được hắn.” Thủy Nguyên lẩm bẩm nói: “Hắn, là mạng của ta.....”

“Mạng?” Lê Húc khó hiểu hỏi. Tuy rằng biết Thủy Nguyên yêu Hi Triệt sâu đậm, nói là mạng, vậy cũng quá nghiêm trọng rồi.

“Mạng.....” Thủy Nguyên gục đầu xuống, ngơ ngác nhìn về phía trước. Suy nghĩ không khỏi bay về buổi hoàng hôn mười mấy năm trước hắn cùng Hi Triệt mới quen biết.

“Ê, người sao lại khóc hả?” Hi Triệt vẻ mặt xem thường nhìn thiếu niên ngồi khóc thút thít dưới tàng cây.

“Người mặc kệ ta, hu hu hu.....” Thủy Nguyên không để ý tới Hi Triệt tiếp tục khóc.

“Ê, người như vậy rất khó coi nha.” Hi Triệt bắt đầu nhìn thiếu niên. Tên nhóc này bộ dạng không tệ, nhưng mà khóc thành như vậy thật quá khó coi.

“Không cần người lo!” Thủy Nguyên bướng bỉnh liếc Hi Triệt một cái, “Người sao nhiều chuyện vậy chứ.”

“Cái gì? Ta nhiều chuyện?!” Hi Triệt không nhịn được muốn tiến lên đánh tên kia một cái, “Người cho rằng ta muốn quản người lắm sao, hừ. Nếu không phải đánh cuộc thua Canh, ta mới không cần đỡ người đâu.” Hi Triệt tức giận đá viên sỏi trên đường, cau mày nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn bần bần của Thủy Nguyên, giọng điệu nhẹ đi một chút “Ê, người tên gì?”

“Ta, ta gọi là Thôi Thủy Nguyên.” Thủy Nguyên trả lời, ánh mắt không ngừng ngấm tới ngấm lui trên người Hi Triệt.

“Nhìn cái gì vậy, trên mặt ta có gì bẩn sao?” Hi Triệt thấy Thủy Nguyên không ngừng nhìn mình, không khỏi cảm thấy kỳ quái.

“Ca, người thật là đẹp.” Thủy Nguyên ngơ ngác nhìn y nở nụ cười.

“Đương nhiên, Kim Hi Triệt ta là kinh thành đệ nhất mỹ nhân.” Hi Triệt dương dương tự đắc khoe khoang thân phận chính mình với Thủy Nguyên.

“Vậy, ta về sau có thể gọi người là ca không?” Thủy Nguyên nhìn Hi Triệt tha thiết hỏi.

“Ừ, được chứ.” Hi Triệt vui vẻ đáp ứng, kéo Thủy Nguyên đứng lên. “Sau này không được khóc nữa. Khó coi lắm.”

“Vâng, ca nói gì cũng đúng hết.” Thủy Nguyên lau lệ trên mặt, cười nói với Hi Triệt.

Hi Triệt thấy Thủy Nguyên bộ dáng đáng yêu cũng không nhịn được cười theo. Nụ cười này, trở thành hình ảnh đẹp nhất tận đáy lòng Thủy Nguyên.

‘Ca, thật đẹp quá.’

Thủy Nguyên tuổi nhỏ trong lòng nghĩ, nếu có thể cười y thì tốt quá.

“Hắn là mạng của ta.” Thủy Nguyên ngơ ngác lặp lại những lời này. Nước mắt từng giọt từng giọt từ trên mặt chảy xuống.

Lê Húc vươn tay đón lấy. Nhìn nước mắt trong suốt trên tay, Lê Húc không biết nên nói gì an ủi Thủy Nguyên, chỉ có thể mặc hắn tự mình sa đọa.

Nếu Hi Triệt cùng Hàn Canh có thể tới khuyên ca thì tốt rồi, chỉ e Hi Triệt ca không biết.

Người hạnh phúc vĩnh viễn cũng không biết nỗi đau của người ly biệt, loại tưởng niệm tê tâm liệt phế cùng bất đắc dĩ này.

“Hi Triệt ca, Hàn Canh ca.” Lệ Húc nhìn thấy bọn họ bộ dáng hạnh phúc, thật sự là không đành lòng quấy rầy thời gian hạnh phúc của bọn họ.

“Lệ Húc, người có chuyện gì sao?” Hi Triệt khó hiểu hỏi. Bình thường Lệ Húc cửa lớn không ra, cửa trong không bước, mỗi ngày ở Trúc Huyền Uyển luyện vũ, nhưng vẫn tiêu diêu tự tại. Nhưng hôm nay, quả thật có điểm khác thường.

“Hi Triệt ca, người đã hỏi, ta cũng không tiện che giấu.” Lệ Húc một năm một mười đem tình trạng mấy ngày qua của Thủy Nguyên đều nói hết với Hi Triệt cùng Hàn Canh.

“Thủy Nguyên hấn, yêu ta như vậy. Nhưng ta lại.....” Hi Triệt sau khi nghe xong tình hình Thủy Nguyên, không nén được thương tâm.

“Triệt, đừng tự trách. Sai chính là ta, là ta không nên nói cho người.” Hàn Canh nhẹ giọng an ủi Hi Triệt, muốn làm cho hấn dễ chịu một chút.

“Chẳng lẽ, người vẫn là muốn không nói cho ta biết sự thật, tiếp tục che giấu sao?” Hi Triệt bối rối đau thương nhìn mặt Hàn Canh, sợ Hàn Canh đổi ý.

“Không phải,” Hàn Canh mở miệng giải thích: “Hi Triệt, chúng ta như vậy, không phải rất ích kỷ sao?”

“Sao lại không phải chứ?” Hi Triệt ngơ ngác nhìn phía trước, trong ánh mắt trống rỗng lộ ra vô hạn đau thương.

“Chúng ta, đi tìm hấn đi.” Hàn Canh giống như đã hạ quyết tâm mở miệng, kéo tay Hi Triệt hướng Trúc Huyền Uyển chạy đi.

Khi hai người bọn họ một đường chạy đến, đi vào Trúc Huyền Uyển, uyển vẫn nơi đây, nhưng sớm đã là người đi lâu rồi.

Hi Triệt bối rối đá ra đại môn, nhìn quanh bốn phía, không một bóng người. Hàn Canh cùng Hi Triệt cơ hồ tìm khắp Trúc Huyền Uyển, nhưng cũng không thấy chút tung tích của Thủy Nguyên.

Thời điểm Hàn Canh cùng Hi Triệt cảm thấy tuyệt vọng, một giọng trung hồn hậu từ phía sau bọn họ vang lên “Các người, là đang tìm Thủy Nguyên đi.”

Hi Triệt cùng Hàn Canh nghe được thanh âm đồng thời quay đầu, nhìn thấy một trung niên nam tử đang khẽ mỉm cười nhìn bọn họ.

“Xin hỏi, ngài là?” Hàn Canh không nhận được hỏi.

“Ta là thúc phụ của Thủy Nguyên.” Nam tử kia hồi đáp.

“Thúc phụ? Ra là ngài!” Hi Triệt vội vàng đứng lên thăm hỏi thúc phụ.

Hàn Canh trong lòng nghi hoặc nhìn trung niên nam tử trước mắt, không khỏi nhú mày. Người này, trông rất quen.

“Đúng rồi, thúc phụ. Thủy Nguyên đâu?” Hi Triệt thu hồi tâm tình vui sướng khi thấy thúc phụ Thủy Nguyên, nghiêm túc hỏi.

“Tiểu tử Thủy Nguyên kia, tâm sinh tạp niệm. Ta cho hấn dọn đến Y Lan Các, để cho hấn bình ổn tâm tình, chớ để hấn suy nghĩ lung tung.” Lý Tú Mẫn mỉm cười hồi đáp.

‘Lý Tú Mẫn’ Hàn Canh ở trong lòng nghĩ. Nghe nói người này võ công rất cao, giết người vô hình, thiện dụng độc, là sư phụ võ lâm minh chủ kỳ trước, thái độ thần bí, đi đến vô tung. Võ lâm đại hội thông thường cũng không thường quan tâm, sao lúc này.....

“Thúc phụ, đưa chúng ta đi gặp Thủy Nguyên đi. Chúng ta có chuyện muốn nói với hấn.” Hi Triệt sốt ruột lôi kéo Lý Tú Mẫn đi ra ngoài.

“Được được, nhiều năm như vậy, Triệt Nhi vẫn là không thay đổi, vẫn ghịch ngợm đáng yêu như trước.” Lý Tú Mẫn triu mến sờ sờ mái tóc Hi Triệt, mỉm cười đi ra ngoài.

Hàn Canh chung quy vẫn cảm thấy được, việc này không đơn giản như vậy.

Không quá ba ngày, việc này liền đúng với những gì Hàn Canh dự liệu. Lý Tú Mãn đề nghị muốn dạy bọn họ võ công. Hi Triệt hưng phấn lôi kéo Hàn Canh muốn thi triển quyền cước, vô cùng vui vẻ.

Nhưng Hàn Canh lại không giống Hi Triệt ngây thơ đơn giản như vậy. Hắn vẫn cảm thấy được trong việc này nhất định có kỳ hoạc.

“Triệt Nhi, Hàn Canh.” Lý Tú Mãn nghiêm túc nói “Các người, muốn báỉ ta làm thầy không?”

“Được. Ta.....” Hi Triệt còn chưa nói xong đã bị Hàn Canh chặn lại.

“Tú Mãn đại sư, đợi chúng ta suy nghĩ vài ngày. Đây không phải chuyện tầm thường, hơn nữa Hi Triệt từ nhỏ thân mình suy yếu, chỉ sợ, huấn luyện hắn không phải là chuyện đơn giản.” Hàn Canh vững vàng hướng Lý Tú Mãn trả lời.

“Được.” Lý Tú Mãn dùng ánh mắt tán thưởng đánh giá Hàn Canh. “Việc này không vội. Hàn Canh, buổi tối đến thư phòng của ta, ta có việc muốn nói với ngươi.” Lý Tú Mãn đôi mắt sâu thẳm lộ ra một cỗ hàn ý.

Hàn Canh hai tay nắm lấy Hi Triệt run lên. Hi Triệt không rõ nhìn gương mặt tuần tú lạnh lẽo của Hàn Canh, không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Tú Mãn đại sư (2), nếu không có chuyện gì, ta và Hi Triệt cáo lui trước.” Hàn Canh hướng Lý Tú Mãn cúi mình chào, liền lôi kéo Hi Triệt bối rối rời đi, không chút chú ý tới trong mắt Lý Tú Mãn hàm chứa sát ý.

(1): “Thiên nhai hà xử vô phương thảo? Vi hà đan luyện nhất chi hoa?”

Mạn phép dịch nghĩa như sau:

“Trên đời này nơi nào chẳng có hoa thơm cỏ lạ? Vì sao đơn luyện mãi một nhành hoa?”

Câu “Thiên nhai hà xử vô phương thảo?” xuất phát từ bài Điệp chi luyện – Xuân tình của Tô Thức thời Bắc Tống.

(2): Đại sư ở đây không phải ý chỉ hòa thượng, mà là chỉ một người có đẳng cấp cao trong lĩnh vực nào đó.

12. Quyển 1 - Chương 11

“Canh, ngươi đang sợ hãi sao?” Hi Triệt nhìn phía hai tay Hàn Canh bởi vì nắm quá chặt mà run nhẹ nhẹ.

“Triệt, ngươi tin ta hay tin hắn?” Hàn Canh đối mặt Hi Triệt nói.

“Canh, ngươi hôm nay thật kỳ lạ.” Hi Triệt nghiêng đầu, không biết hắn đang nói cái gì.

“Triệt, ngươi nói ta biết.” Hàn Canh nôn nóng nắm tay Hi Triệt.

“Đương nhiên là ngươi rồi, đồ ngốc.” Hi Triệt nghịch ngợm le lưỡi làm mặt quỷ “Canh ngốc, ta đương nhiên là tin tưởng ngươi.”

“Triệt.” Hàn Canh không nén được bản thân sợ hãi, ôm eo Hi Triệt, chặt chẽ ôm y vào lòng.

“Canh?” Hi Triệt thật sự không hiểu vì sao Hàn Canh lại sợ hãi như vậy, nhưng hiện giờ, y không muốn hỏi. Y chỉ muốn để cho chính mình hoàn toàn nhập vào trong lòng Hàn Canh, hưởng thụ cơ thể ấm áp cùng tiếng tim đập của Hàn Canh.

Đột nhiên ngực Hi Triệt trở nên đau đớn, y vội vàng đẩy Hàn Canh ra gắt gao ôm ngực mình, khổ sở cơ hồ như không thở nổi.

“Triệt, làm sao vậy?” Hàn Canh vội vàng đỡ lấy Hi Triệt, ôm vào trong ngực, nhẹ thi triển khinh công, bay về phía Y Lan Các.

Y Lan Các

“Thủy Nguyên, người có biết Hi Triệt bị sao không?” Hàn Canh lo lắng nhìn về phía Hi Triệt nằm trên giường gương mặt tái nhợt.

“Hàn Canh, người theo ta ra ngoài một chút.” Thủy Nguyên buông ra tay Hi Triệt, đứng dậy đi ra ngoài cửa.

“Rốt cuộc là làm sao, người có nói hay không!” Hàn Canh vô cùng lo lắng nhìn Thủy Nguyên từ đầu đến cuối chưa nói một câu.

“Hi Triệt, hấn trúng độc.” Thủy Nguyên gục đầu xuống, thanh âm trầm thấp biểu hiện ra đau thương của hấn.

“Trúng độc?” Hàn Canh gần như nổi trận lôi đình “Là ai làm, mấy ngày nay ta một tắc cũng không rời bảo hộ Hi Triệt, ai lại có cơ hội hạ độc?”

“Là thúc phụ ta.” Thôi Thủy Nguyên thở dài một hơi, chậm rãi nói.

“Lý Tú Mẫn?” Hàn Canh thốt ra “Hấn, hấn vì sao phải làm vậy?”

“Người còn nhớ rõ chuyện lúc nhỏ của người không?” Thủy Nguyên quay đầu lại, nhìn thẳng mắt Hàn Canh.

Lúc nhỏ? Hấn.....

Hấn chỉ nhớ rõ, chính mình có kí ức bắt đầu từ khi sống ở Kim gia. Lão gia nghiêm khắc huấn luyện hấn, khiến cho hấn trở thành một hộ vệ ưu tú bảo hộ thiếu gia. Nhưng mà, ánh mắt lão gia nhìn hấn luôn luôn có một tia đau thương. Đây cũng chính là nguyên nhân hấn cảm thấy nghi hoặc.

“Thúc phụ có nói qua với ta. Mấy mươi năm trước, cha người Hàn Duẩn Thiên, bởi vì ân oán cá nhân, một phen hỏa thiêu gia đình của thúc phụ ta. Thúc phụ cực kỳ bị thương, thề nhất định phải tìm cha người báo thù. Không ngờ đến, cha người đã sớm dự liệu được hậu quả sự tình, đem người thoát đi cùng hoạn nạn chi giao của hấn Kim Thù Vũ, hi vọng ngài có thể nuôi dưỡng người thành người. Sau đó, cha người ở trong đêm giông tố tự vận chết. Đây có lẽ chính là nguyên nhân thúc phụ muốn hạ độc Hi Triệt.” Thủy Nguyên chậm rãi nói ra ân oán tình cừu mấy mươi năm trước.

“Vậy hấn, vì sao thương tổn Hi Triệt? Giết ta là được rồi!” Hàn Canh tức giận nói. Tưởng tượng đến Hi Triệt bị hạ độc, còn không biết giải được ở đâu, sống chết chưa rõ, Hàn Canh liền nổi giận. “Hấn giết ta, không phải xong hết mọi chuyện rồi sao?”

“Lúc trước, cha người phóng hỏa đốt chết thê nhi hấn. Hấn muốn cho người cũng ném thử nỗi khổ mất đi người thân.” Thủy Nguyên dùng giọng điệu nhàn nhạt giải thích.

“Vậy người, vì sao phải nói với ta? Người không sợ ta bắt ép người đi uy hiếp thúc phụ người giao ra giải được sao?” Hàn Canh hỏi.

“Ta yêu Hi Triệt, hy vọng hấn có thể hạnh phúc. Hiện giờ hấn bị hạ độc, ta cũng không thoát khỏi liên quan. Nếu người dùng ta uy hiếp thúc phụ, ta cũng sẽ không e ngại.” Thôi Thủy Nguyên từng câu từng chữ nhìn mắt Hàn Canh hồi đáp.

‘Hảo hán tử’ Hàn Canh trong lòng khen ngợi Thủy Nguyên. Hấn rõ ràng biết nếu mình biết Hi Triệt trúng độc sẽ đem hấn làm công cụ uy hiếp Lý Tú Mẫn giao ra giải được, hấn còn mặt không đổi sắc tim không đập loạn nói cho mình chân tướng sự việc. Nếu không có Hi Triệt, bọn họ có lẽ sẽ trở thành hảo huynh đệ.

“Ta sẽ không bắt người uy hiếp Lý Tú Mẫn, bởi vì ta biết người cũng là bị hấn lợi dụng.” Hàn Canh chân thành nhìn mắt Thủy Nguyên. “Ta nói được làm được.”

“Ta sẽ giúp người.” Thủy Nguyên không khỏi ngáy người một lúc. Người này, chẳng lẽ thật sự không đem mình làm con tin uy hiếp sao? Trong đầu người này rốt cuộc chứa cái gì?

“Thủy Nguyên,” Hàn Canh nhìn phía Thủy Nguyên, chậm rãi nói: “Nếu không có Hi Triệt, chúng ta hấn là hảo huynh đệ.”

“Hàn Canh người.....” Bị Hàn Canh làm cho cơ hồ nói không nên lời, nén xuống cảm kích mà nói ra “Cho dù có Hi Triệt, ta cũng hy vọng chúng ta là hảo huynh đệ.”

“Ừm.” Hàn Canh cảm kích hướng Thủy Nguyên cười, vội vàng rời đi.

13. Quyển 1 - Chương 12

Trăng lạnh như nước,

Lý Tú Mãn đứng ở đình viện đưa lưng về phía Hàn Canh. Gió đêm thổi qua, bầu không khí vốn chứa một tia quỷ dị lại càng làm cho người ta mao cốt từng nhiên. (1)

“Tú Mãn đại sư, không biết đã trễ thế này, ngài tìm ta có chuyện gì?” Hàn Canh áp chế phần nộ trong lòng, bình tĩnh hỏi Lý Tú Mãn.

“Hàn Canh, người hẳn là biết chuyện Hi Triệt bị hạ độc.” Lý Tú Mãn xoay người, con ngươi sâu thẳm trong đêm tối lóe sáng như sài lang.

“Tại sao?” Hàn Canh tiến lên, nắm chặt tay. Điều là bởi vì người này, Hi Triệt của hắn vẫn chưa tỉnh lại, hiện giờ sinh tử chưa biết. Nếu là nói hận mình, vì sao không một đao chém chết mình đi, hà tất suy nghĩ sâu xa như vậy?

“Ha ha ha.” Lý Tú Mãn khẽ cười một chút “Hi Triệt, đích thật là một mỹ nhân.”

“Người muốn làm gì Hi Triệt?” Hàn Canh vừa nghe Lý Tú Mãn nhắc tới Hi Triệt, hắn liền mao cốt từng nhiên. Chính mình cho dù là liều mạng này, cũng phải cố chết bảo vệ Hi Triệt. Không phải lấy thân phận thiếu gia, mà là thân phận ái nhân.

“Nếu muốn lấy được giải dược, người phải làm việc cho ta.” Tiểu dung trên mặt Lý Tú Mãn từng chút từng chút mở rộng. “Ta bảo người làm cái gì, người phải làm cái đó. Hiểu không?”

“Được, ta biết rồi.” Hàn Canh cắn chặt răng, đáp ứng.

“Sảng khoái, tốt lắm. Chuyện thứ nhất ta muốn người làm chính là giết võ lâm minh chủ hiện tại Trịnh Duẫn Hạo.” Lý Tú Mãn không chút hoang mang ra lệnh cho Hàn Canh.

“Không được, chuyện này không được.” Hàn Canh kiên quyết lắc đầu. Duẫn Hạo là trượng phu của Tại Trung, nếu giết hắn, Tại Trung sẽ thương tâm đến chết, Hi Triệt cũng sẽ hận mình cả đời.

“Vậy, người chờ nhặt xác Kim Hi Triệt đi.” Lý Tú Mãn hung tợn nói.

“Chờ chút, có phải ta giết Trịnh Duẫn Hạo, Hi Triệt sẽ có được giải dược không?” Hàn Canh nghĩ đến khuôn mặt tái nhợt của Hi Triệt, tâm liền đau đớn không kìm chế được.

“Đúng, ta nói được làm được.” Lý Tú Mãn âm ngoan cười, phảng phất như sứ giả đòi mạng từ địa ngục phái đến.

Hàn Canh, chỉ cần người giết Trịnh Duẫn Hạo, người sẽ thân bại danh liệt. Kim Tại Trung và Kim Hi Triệt sẽ xem người là địch, võ lâm sẽ xem người là nỗi hổ thẹn. Hàn Duẫn Thiên phạm lỗi, người phải gánh vác. Hàn Canh ơi Hàn Canh, có trách thì trách người là con của Hàn Duẫn Thiên.

“Được, ta đáp ứng người.” Hàn Canh gật gật đầu, xem như đáp ứng.

“Sau khi chuyện thành, ta lập tức đưa cho Hi Triệt giải dược. Hoàng hôn ngày mai, đem đầu Trịnh Duẫn Hạo tới gặp.” Lý Tú Mãn hung tợn nói.

Hàn Canh, người chờ mà ném trái tư vị nằm đó của ta đi!

Nền đỏ lập lòe, tiểu nhan tái nhợt trên giường ánh lên một mặt sắc thái diễm lệ.

Hàn Canh cầm bàn tay lạnh lẽo của Hi Triệt, ánh mắt ôn nhu như nước. “Hi Triệt,” Hàn Canh chậm rãi mở miệng: “Ta ngày mai sẽ không còn là Hàn Canh của người nữa.”

Nước mắt lạnh lẽo rơi trên bàn tay Hi Triệt, làm ướt một mảnh. “Từ nay về sau, ta ngươi là người lạ qua đường. Nếu hận ta, liền rút kiếm giết ta, ta không hề oán hận. Là ta vô năng, để ngươi chịu khổ.” Hàn Canh sắc mặt nhìn dung nhan mỹ lệ của Hi Triệt, “Thực xin lỗi, lời thề chưa thành kia, từ nay liền xóa bỏ đi. Hàn Canh đi đây.”

Sắc mặt nhìn Hi Triệt một lần cuối cùng, dường như muốn đem cả đời khắc sâu vào trong đầu.

‘Tái kiến’ Hàn Canh thì thâm trong lòng, lấy bảo kiếm treo trên tường, không quay đầu lại ly khai nơi làm cho hắn thương tâm.

(1) Mao cốt tửng nhiên: sỡn gai ốc

14. Quyển 1 - Chương 13

Canh ca, ngươi đã lâu không cùng Hi Triệt ca đến đây nha.” Trịnh Duẫn Hạo vui vẻ cười, nhìn quanh tìm kiếm bóng dáng Kim Hi Triệt.

“Ôi chào, Hi Triệt ca sao không cùng ngươi đến?”

“Duẫn Hạo.” Hàn Canh trốn tránh không đáp “Nếu có một ngày, ta làm ra chuyện khiến ngươi cùng Tại Trung Hi Triệt đều thất vọng, ngươi hận ta không?”

“Cái gì, Canh ca. Ngươi làm sao vậy?” Trịnh Duẫn Hạo nghi hoặc nhìn về phía Hàn Canh “Huynh có nỗi khổ gì sao?”

“Thực xin lỗi.”

Trịnh Duẫn Hạo chỉ nghe một trận gió đảo qua, kiếm của Hàn Canh đã đặt trên cổ hắn. “Canh ca.....” Tuy rằng không thể lý giải việc làm của Hàn Canh, bất quá Trịnh Duẫn Hạo tin tưởng, Hàn Canh ca làm như vậy là có nỗi khổ.

“Duẫn Hạo, Lí Tú Mãn muốn ta giết ngươi, hắn mới có thể đưa Hi Triệt giải được.” Hàn Canh hai mắt rừng rưng đối Trịnh Duẫn Hạo nói “Xin lỗi, Duẫn Hạo.”

“Canh ca, ngươi đang làm cái gì?” Kim Tại Trung đang muốn mang điểm tâm cho bọn hắn, trông thấy một màn này, không khỏi kinh ngạc ra tiếng.

“Tại Trung, dừng tới đây. Canh ca là có nỗi khổ.” Trịnh Duẫn Hạo chú ý thấy Tại Trung hướng đến bên này, không khỏi luống cuống.

“Canh ca, mau bỏ kiếm xuống.” Tại Trung sốt ruột hô to với Hàn Canh.

“Thực xin lỗi, chỉ có như vậy, mới có thể cứu Hi Triệt.” Hàn Canh đau thương nhìn Tại Trung. ‘Thực xin lỗi,’ Hàn Canh trong lòng thì thâm. Kiếm đặt trên cổ Trịnh Duẫn Hạo lại sâu thêm một phân, vẽ ra một đạo vết máu.

“Hàn Canh, ngươi đang làm cái gì!” Một trận thanh âm quen thuộc làm Hàn Canh bừng tỉnh, ‘Này không phải.....’

“Ca, làm sao bây giờ.” Tại Trung thấy Hi Triệt đi về phía này, vội vàng kéo tay áo Hi Triệt.

“Mau bỏ kiếm xuống!” Hi Triệt lo lắng hô to.

“Không được, nếu ta bỏ xuống, ngươi sẽ mất mạng.” Hàn Canh kiên quyết lắc đầu. “Ta không thể trở mặt nhìn ngươi chết,”

“Đầu gối, ngươi bỏ kiếm xuống, nhanh lên. Ta sẽ không chết, Thủy Nguyên đã trộm được giải dược cho ta. Mau bỏ xuống đi.” Hi Triệt lo lắng hô, muốn làm cho Hàn Canh tỉnh táo lại.

Hàn Canh chậm rãi buông kiếm trong tay, mấy ngày mệt nhọc cùng bất an khiến cho tinh thần hần buộc chặt. Trong đầu một trận vịnh huyền, liền hư thoát ngã xuống mặt đất.

“Canh, tỉnh dậy.”

‘Ai, ai đang gọi ta?’ Mệt mỏi quá, thật muốn ngủ. Là ai?

“Canh, mau tỉnh lại đi.”

‘Hi Triệt, đây là thanh âm Hi Triệt.’ Hàn Canh hốt hoảng mở hai mắt, liền thấy gương mặt lo lắng của Hi Triệt.

“Triệt, người.....”

“Chát.” Một cái tát vang dội đánh vào mặt Hàn Canh, nháy mắt cảm giác nửa bên mặt đau rát.

Quay đầu lại, thấy Hi Triệt nước mắt đầy mặt nhìn mình. “Vì sao, vì sao lại không biết quý trọng chính mình như vậy? Lí Tú Mẫn giăng bẫy người, người liền nhảy xuống sao?”

“Triệt, ” Hàn Canh bởi vì đã lâu không nghỉ ngơi, khiến thanh âm đều khàn đi mấy phần. “Để có được giải được của Lí Tú Mẫn, ta chuyện gì cũng có thể làm.”

“Ngu ngốc.” Hi Triệt nhìn không được mắng Hàn Canh một câu “Người tên ngốc này, sao có thể vì ta mà chuyện gì cũng làm. Người có biết hay không, người nếu giết Duẫn Hạo, võ lâm sẽ truy giết người. Người sẽ thân bại danh liệt.”

“Vì người, thân bại danh liệt thì thế nào?” Hàn Canh không sao cả cười cười. Chỉ cần là vì Hi Triệt, lên núi đao, xuống chảo dầu có gì không thể?

“Canh, ta rất sợ.” Hi Triệt đánh lên ngực Hàn Canh. “Nếu không phải Thủy Nguyên nói cho ta biết chuyện Lí Tú Mẫn bảo người làm, ta có lẽ sẽ hận người.”

“Triệt, đừng sợ. Ta sẽ bảo hộ người.” Hàn Canh ôm chặt lấy Hi Triệt, như sợ hãi ở giây tiếp theo y sẽ biến mất không thấy dấu vết.

“Canh, ta rất sợ, sợ người một lần nữa làm ta hiểu lầm người.” Hi Triệt lòng còn sợ hãi phảng phất như hình ảnh vừa rồi thoáng hiện trước mắt.

“Triệt, đừng sợ. Có ta ở đây, ta không bao giờ ... làm chuyện ngu ngốc này nữa.” Hàn Canh nâng tay vỗ về tiểu nhan mang lệ của Hi Triệt.

=====H=====

Cúi đầu hôn lên phiến môi đỏ bồng kia, trong lòng âm thầm thề, về sau tuyệt đối không được làm chuyện dọa đến Hi Triệt, tuyệt đối từ bỏ.

“Ừm, Canh.....” Hi Triệt bị Hàn Canh hôn đến hít thở không thông đánh lên ngực Hàn Canh.

Hi Triệt yêu mị như vậy, hạ phúc dâng lên một trận lửa nóng. Hàn Canh buồn cười nhìn phân thân bên dưới cương lên, liền không chịu nổi dụ hoặc như vậy sao.

“Triệt, ta muốn.” Hàn Canh khẽ mở miệng “Được không?”

Hi Triệt mặt đỏ muốn xuất huyết, thẹn thùng gật gật đầu, xem như ngầm đồng ý.

Lý y đơn bạc đột nhiên bị mạnh mẽ xé mở, tiếp xúc đến không khí lạnh lẽo, nhũ tiêm mẫn cảm đứng thẳng lên.

Hàn Canh sờ soạng cần lên hồng anh trước ngực, làm cho y kích thích dị thường.

“A, Canh, á.....” Hi Triệt cảm giác thân thể chính mình càng lúc càng nóng, càng lúc càng muốn.

Đai lưng bị vứt đến góc phòng, phát ra tiếng va chạm thanh thúy, một bàn tay dâm tiện vói vào trong quần cầm lấy phân thân vừa mới yên tĩnh không lâu, ôn nhu vuốt ve. Hi Triệt muốn đùa với lửa, hần muốn y càng sa đoạ.

“Canh, a.....” Còn muốn nhiều hơn, nhiều hơn nữa.

Tay nắm phân thân của y không thỏa mãn, còn tràn ngập ám chỉ điểm nhẹ đỉnh nhỏ. “Nói đi, nói ra, ta liền cho ngươi.” Hàn Canh ác liệt cười, tay càng thêm mạnh mẽ xoa nắn.

A, chịu không nổi. “Canh, mau cho ta. Mau.....” Hi Triệt bắt chấp mặt mũi cấp thiết hô lên.

“Sẽ cho ngươi, thực ngoan.”

Hàn Canh gia tăng động tác trên tay, đem bàn tay hướng đến hậu đình Hi Triệt, tận lực khai thác mật huyết.

“A.....” Kim Hi Triệt muốn lớn tiếng kêu lên, Hàn Canh lúc động tình, thật suýt!

Cảm giác mật huyết đã được khai thác hết mức, Hàn Canh lấy ra phân thân vốn đã cứng hăng hái thẳng tiến vào bên trong Hi Triệt.

“A.....” Ừm, Canh, Canh.....” Kim Hi Triệt bị kích tình dồn dập đến mơ hồ, kiều mỹ rên rỉ.

Thanh âm này làm cho Hàn Canh càng thêm hưng phấn, ở trong hậu đình Hi Triệt hung hăng đưa đẩy, cho y cảm nhận càng thêm rõ rệt.

“A, Canh..... Chậm một chút” Hi Triệt bởi vì khoái cảm quá mạnh mẽ, nheo mắt cầu xin Hàn Canh.

Hàn Canh kéo hai chân Hi Triệt lên tới đỉnh đầu, hưng phấn gầm nhẹ “Hi Triệt, ngươi thật tuyệt.” A, cảm giác này, thật quá sung sướng!

“Canh, nhanh quá.....Nhanh chút nữa. A.....”

Hàn Canh cũng không nhẹ nhàng, rút hết ra một chút lại hung hăng tiến vào. Hi Triệt cắn môi không cho mình kêu lên. Bàn tay phía dưới hung hăng nắm chặt hai mông. Cả người y cong thành hình cung tiếp nhận đợt tiến công này, toàn thân đều run rẩy.....

“Canh!” Không được, y muốn bắn.

“Còn chưa được, Hi Triệt, chúng ta cùng nhau.” Hàn Canh gầm nhẹ, cầm lấy phân thân Hi Triệt không tha, cùng lúc đem phân thân của hắn hướng mật huyết ngọt ngào từng bước xâm phạm càng sâu.

“A.....” Hàn Canh và Hi Triệt cùng nhau phóng thích cảm thấy thỏa mãn, nhìn nhau cười liền ôm chặt lấy nhau trầm ngủ.

15. Quyển 1 - Chương 14

Dương quang buổi sớm tươi đẹp chói mắt, chiếu lên đôi bích nhân đang ngủ say trên giường.

“Humm.....” Hi Triệt cảm nhận được ánh nắng, hơi hơi mở mắt. Nhìn Hàn Canh ngủ say bên cạnh, khóe miệng cong lên một mặt cười điểm lệ.

“Canh,” Hi Triệt nhẹ giọng lẩm bẩm, nâng lên tay ngọc xoa lên tuấn nhan Hàn Canh.

Hàn Canh ngủ say thật đáng yêu, chân mày không nhăn lại như lúc khấn咒. Hàn Canh lúc này, tình thuần đáng yêu tựa như một đứa trẻ con còn quần tã.

Nếu như Thủy Nguyên không nói cho mình chân tướng sự việc, vậy Hàn Canh có phải lại như trước đây giấu diếm mình, làm cho mình hận hắn?

Nếu như Hàn Canh vì cứu ta mà thật sự giết Duẩn Hạo, vậy chính mình cùng Tại Trung sẽ hận hắn cả đời, mà hắn lại một lời giải thích đều không muốn nói.

Hết thấy những ‘nếu như’ này, nếu đều biến thành sự thật, vậy chính mình có lại giống như những lần trước, trong vô số đêm trường oán hận hắn, tưởng niệm hắn, vì hắn mà rơi lệ hay không?

Hàn Canh mới vừa tỉnh lại liền nhìn thấy Hi Triệt bên cạnh hần rơi lệ, vội vàng ngồi dậy, ôm lấy thắt lưng mảnh khảnh của Hi Triệt.

“Triệt, sao lại khóc?” Hàn Canh nhẹ nhàng vỗ lưng Hi Triệt, hy vọng hần có thể cho Hi Triệt một tia an ủi.

“Canh, đáp ứng ta. Đừng bao giờ làm như vậy nữa được không?” Hi Triệt từ trong ngực Hàn Canh lui ra, nâng lên dung nhan mỹ lệ đầy nước mắt.

“Triệt,” Hàn Canh nhẹ giọng lẩm bẩm “Sẽ không, không bao giờ như vậy nữa.” Hàn Canh lại một lần nữa ôm chặt Hi Triệt, nguyên lai chính mình đích sơ ý làm Hi Triệt thương tâm.

“Người không biết ta sẽ lo lắng cho người à, đầu gối chết tiệt.” Hi Triệt chôn đầu trong khuỷu tay Hàn Canh nhin không được oán giận nói.

“Thực xin lỗi, ta không nên khiến người thương tâm. Là ta không bảo vệ tốt cho người.” Hàn Canh than nhẹ một tiếng. Vì sao mình cuối cùng vẫn làm cho Hi Triệt khổ sở như vậy.

“Hừ, nếu lại có lần sau, ta liền đem người ra ngoài ném cho ‘Nguyên Bảo’ ăn.” Hi Triệt tức giận uy hiếp Hàn Canh.

“Triệt à, người độc ác quá đi.” Hàn Canh kinh hô, “Người sao đành lòng đem ta cho chó ăn chứ.”

“Hừ, ai bảo người khiến ta thương tâm khổ sở, hại người ta mấy ngày nay không nghỉ ngơi tốt. Vành mắt đen hết rồi nè!” Hi Triệt tức giận trợn mắt.

“Vậy,” Hàn Canh tươi cười tà ác lại lần nữa khôi phục “Chúng ta, ‘nghỉ ngơi’ cho tốt nha!” Dứt lời, Hàn Canh cúi đầu hôn lên môi đỏ mọng mềm mại của Hi Triệt, hai tay cũng xấu xa đốt lửa khắp nơi.

“Này, người tên ác lang này! Buông ra, ưm..... a.....”

Xuân sắc khôn cùng.....

16. Quyển 1 - Chương 15

“Thủy Nguyên, phải đi sao?” Hàn Canh nhìn Thủy Nguyên đang mang đồ đạc lên mã xa, vẻ mặt không đành lòng nói.

“Vâng, ca. Phải cùng Hi Triệt ca sống thật tốt. Hi Triệt ca, liền nhờ người.” Thủy Nguyên quay đầu, ôn nhu cười với Hi Triệt.

“Thủy Nguyên, người.....” Hi Triệt vừa muốn mở miệng lại bị Thủy Nguyên đánh gãy.

“Yên tâm đi, thúc phụ ta đã bị xử tử. Đừng lo lắng nữa. Ha ha.” Thủy Nguyên nói cho Hàn Canh tình huống của Lí Tú Mãn, để Hàn Canh cùng Hi Triệt không lo lắng thế nữa.

Thủy Nguyên nhìn về phía Hi Triệt, vẻ mặt sáng lạn tươi cười. Quay đầu, một giọt nước mắt trong suốt đọng lại trên mặt. Không muốn làm cho Hi Triệt thấy, liền nhanh hơn động tác trên tay, phiên thân lên xe ngựa.

“Thủy Nguyên.” Hi Triệt tránh khỏi bàn tay nắm chặt của Hàn Canh, nôn nóng hướng Thủy Nguyên hô lên. Những lời này, nếu bỏ lỡ, sẽ không còn cơ hội nữa!

Thủy Nguyên mỉm cười từ bên trong xe vươn đầu ra, trêu ghẹo nói: “Gì hả, Hi Triệt ca. Ta thật vất vả mới thoát khỏi ma chướng của người, người còn muốn bắt ta lại sao?”

“Thủy Nguyên,” Hi Triệt trong mắt đã hàm lệ, từng câu từng chữ đối Thủy Nguyên nói ra lời chính mình muốn nói cho hần nhất.

“Đa tạ người.” Hi Triệt chân thành nhìn Thủy Nguyên, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống.

“Gì vậy, ca.” Thủy Nguyên dường như rút cuộc không được nước mắt, rất nhanh xoay người lau đi. “Ca, đừng khách sáo. Người hạnh phúc, ta cũng hạnh phúc.”

“Thủy Nguyên à,” Hi Triệt nước mắt càng lúc càng nhiều, làm Hàn Canh không khỏi nâng tay lau đi.

“Ca, ta đi rồi, sẽ nhớ ngươi.” Thủy Nguyên lần cuối cùng đối Hi Triệt tươi cười sáng lạng. Nụ cười kia sáng ngời chói lóa, tựa như lần gặp gỡ ban đầu mấy mươi năm trước.

“Giá!” Thủy Nguyên hét một tiếng, ngựa nhanh chóng chạy đi. Hắn chậm rãi nhìn thân ảnh Hi Triệt cùng Hàn Canh càng lúc càng mờ hồ, nở nụ cười sáng lạn.

Hi Triệt, tạm biệt, ta yêu ngươi.

17. Quyển 1 - Chương 16

“Hi Triệt, mùa thu gió lớn. Vào thôi.” Hàn Canh nhìn thấy Hi Triệt vẫn không nhúc nhích nhìn nơi Thủy Nguyên rời đi sắp hết buổi chiều, sợ y cảm lạnh, Hàn Canh nhanh chóng đem áo của mình khoác lên thân hình đơn bạc của Hi Triệt.

“Canh, ta rất khó chịu,” Hi Triệt ánh mắt trống rỗng nhìn về phía trước. “Thủy Nguyên hử, vì ta làm rất nhiều.”

“Hi Triệt, đừng buồn.” Hàn Canh ôn thanh khuyên giải Hi Triệt, hy vọng y có thể dễ chịu chút.

“Ta sao có thể không buồn chứ, ta cảm thấy mình thật ích kỷ.” Hi Triệt nước mắt từng giọt từng giọt rơi trên mu bàn tay Hàn Canh, đau đớn tựa như rơi vào trong lòng hắn.

“Hi Triệt, ích kỷ chính là ta.” Hàn Canh hơi than nhẹ một tiếng. “Là ta, đều là ta không tốt.”

“Canh, không phải.” Hi Triệt lúc này mới biết được chính mình đau buồn làm hại Hàn Canh cũng tự trách. “Thực xin lỗi, ta làm ngươi thương tâm.”

“Triệt, ta phải làm sao, mới có thể khiến ngươi không khổ sở?” Hàn Canh yêu thương nâng lên gương mặt xinh đẹp của Hi Triệt, hôn xuống thật sâu.

Triệt, ta chỉ có như vậy mới có thể tiêu trừ bất an trong lòng ngươi, cũng xin ngươi, cùng ta chìm vào ái tình triền miên.

=====H=====

“Ưm..... Canh” Hi Triệt bị Hàn Canh hôn đến ý loạn tình mê, ngọc thủ cũng không kìm được vòng qua bả vai Hàn Canh.

“Triệt, đem bản thân giao cho ta.” Hàn Canh lời nói vô lại khiêu khích ở bên tai Hi Triệt quẩn quanh. Thân thể không tự chủ được nổi lên phản ứng, thật muốn.....

“A,” Hi Triệt thẹn thùng gật gật đầu, hai tay càng mạnh mẽ ôm lấy bả vai Hàn Canh.

Hàn Canh được Hi Triệt ngằm đồng ý, nhẹ nhàng cười cười, chậm rãi giải khai lý y của Hi Triệt. Bàn tay to xoa lên hồng anh, nhẹ nhàng chà xát.

“A..... Canh.....” Hi Triệt nhẹ nhàng rên rỉ càng mang đến cho Hàn Canh động lực vô tận.

Nhiệt liệt hôn từ môi đến xương quai xanh, một đường uốn lượn, đến chỗ gót chân, nhẹ nhàng duyên hôn.

“Canh, đừng mà.....” Hi Triệt thẹn thùng trốn vào trong chăn.

“Đừng trốn.” Hàn Canh giữ chặt tay Hi Triệt, “Nhìn vào mắt ta, nói yêu ta.”

“Canh, ta yêu ngươi.” Hi Triệt thâm tình nhìn Hàn Canh, nói ra lời động tình.

“Triệt,” Hàn Canh hôn lên môi đỏ mọng của Hi Triệt, hai tay cũng không ngừng ác liệt khắp nơi đốt lửa.

Hàn Canh kéo xuống thứ cuối cùng che đầy thân thể xinh đẹp của Hi Triệt, tách ra hai chân trắng nõn như ngọc, chậm rãi đem dục vọng ngấm lấy.

“Đừng mà, Canh..... Ừm a.....” Hi Triệt ức chế không được rên lên, cong lên thân thể muốn nhiều thêm.

Hàn Canh phun ra nuốt vào dục vọng của Hi Triệt, hai tay nhẹ nhàng nắm lấy ngọc nang, cho Hi Triệt càng thêm hưởng thụ khoái cảm rõ rệt.

“A..... Canh, cho ta bắn. Ta thật khó chịu, a.....” Hi Triệt hai mắt mê ly nhìn Hàn Canh dưới thân mình. Y muốn phóng thích, cũng muốn càng nhiều khoái cảm.

“Tiểu yêu tinh.” Hàn Canh cúi đầu mắng một tiếng, buông ra phân thân, bạch dịch phun ra.

“Triệt, ngươi nhịn đau một chút.” Hàn Canh ngẩng đầu nhìn yêu tinh hãm trong tình dục, hai tay đuổi hướng hậu đình, chuẩn bị khuếch trương.

“Canh, đau.....” Hi Triệt bởi vì không thích ứng hơi hơi vặn vẹo thất lưng.

“Triệt, ngươi.....” Yêu tinh này, đây không phải muốn lấy mạng hần sao!

Không để ý Hi Triệt nhẹ giọng kêu đau, Hàn Canh đem phân thân của mình hung hăng tiến nhập nơi sâu thẳm mê người kia.

“A..... Canh.....” Hi Triệt ức chế không được rên lên, hai tay gắt gao nắm lấy sàng đan.

“Triệt, a ha..... Không cần..... nhịn nữa, kêu lên đi.” Hàn Canh bởi vì khoái cảm mà híp lại mắt, phân thân cũng không ngừng trong hậu huyệt va chạm.

“Ừm a..... Canh..... Lớn quá..... A.....” Hi Triệt rốt cuộc chịu không nổi quặn rũ kêu lên.

“Triệt, ta yêu ngươi.” Hàn Canh gắt gao chế trụ thất lưng Hi Triệt, thật nhanh va chạm.

“A, canh..... A ha..... Ta cũng vậy.....” Hi Triệt hồ loạn bắt lấy lưng Hàn Canh, cào ra vài đạo vết máu.

Cảm giác đau đớn kích thích làm Hàn Canh càng thêm hưng phấn, kéo chân Hi Triệt đẩy tới đỉnh đầu, mãnh liệt tiến công.

“Canh, cho ta bắn. Sắp không được. Ừm a.....” Hi Triệt cảm nhận mãnh liệt phía sau, ôm chặt thất lưng Hàn Canh, tiếp nhận khoái cảm cực lớn.

“Triệt, chúng ta cùng nhau.....” Hàn Canh gắt gao chế trụ thất lưng Hi Triệt, hung hăng rút ra. Trọc dịch bạch sắc phun lên đầy giường.

=====H=====

18. Quyển 1 - Chương 17

“Triệt, ta rất yêu ngươi.” Hàn Canh hạnh phúc ôm lấy yêu tinh nằm bên cạnh hần, sáng lạn tươi cười.

“Canh, ta cũng vậy.” Hi Triệt cũng ôm chặt lấy Hàn Canh, vẻ mặt say mê.

“Thủy Nguyên là người tốt, hần nhất định sẽ tìm được người quý trọng hần, không cần lại tự trách.” Hàn Canh chân thành nhìn đôi mắt xinh đẹp của Hi Triệt, khẽ mỉm cười.

“Ừ, Canh.” Hi Triệt tựa lên cánh tay rắn chắc của Hàn Canh, thấp giọng thì thào “Chúng ta sẽ hạnh phúc chứ.”

“Đương nhiên!” Hàn Canh cười trả lời Hi Triệt “Chúng ta, cả đời đều sẽ hạnh phúc.”

“Hàn Canh, nếu người dám phụ ta, ta sẽ thật sự đem người cho ‘Nguyên Bảo’ ăn!” Hi Triệt nheo mắt, hung hăng uy hiếp Hàn Canh.

“Ta nào dám phụ người. Hơn nữa ta nếu phụ người, người tiểu dã miêu này, ai mà thêm!” Hàn Canh cười cười nhìn Hi Triệt, trêu ghẹo nói.

“Ai nói chứ, ta hiện tại liền ra ngoài. Ta cũng không tin Kim Hi Triệt ta trừ đầu gối chết tiệt người ra sẽ không có ai muốn!” Hi Triệt tức giận nói xong liền muốn rời giường.

Thấy Hi Triệt thật muốn xuống giường, Hàn Canh vội vàng giữ chặt y “Cho dù người muốn đi cũng không có cơ hội đâu.” Hàn Canh trở mình một cái đem Hi Triệt đặt ở dưới thân, tà ác cười “Ta đây, sẽ đem người làm đến vĩnh viễn cũng không rời được giường.”

“Tốt,” Hi Triệt cười quyến rũ, dùng sức nắm lấy phân thân Hàn Canh lại một lần muốn vận sức chờ phát động, chậm rãi tiến về trước, ở bên tai Hàn Canh nhẹ giọng nói “Ta chỉ mong người, hiện tại liền tới.”

“Người yêu tinh này.” Hàn Canh cúi đầu mắng một câu “Vậy liền theo ý người.”

Lại lần nữa bá đạo hôn xuống, Hi Triệt cũng ra sức phối hợp.

Yêu tinh xinh đẹp nhẹ giọng thở gấp, mở ra nhãn thần mê ly nhìn ái nhân đang ‘cố gắng’ trên thân mình, hạnh phúc nở nụ cười.

Đời này, có đầu gối này là đủ!

“A ha..... Nhanh một chút.....”

“Yêu tinh, đều cho người. Ừm a..... Thật tuyệt.....”

Nền đỏ nhẹ nhàng lay động, tựa hồ không muốn quấy rầy hai người trên giường.

Ngoài cửa sổ, chậm rãi truyền đến tiếng ca, xa xôi kỳ ảo.

Ngô cung giai lệ vi thùy lưu, hoang thảo mai kính quế phách du.

Kiếp điệp thượng tự liên tích ngọc, tịch mạch hồng hoa hàn cao lâu.

Tầm thường phi yến truyện bất đáo, đa thiếu vân tán kế nhật u.

Vu sơn nhất đoạn vân kiêu vũ, trọng trọng vạn lí tảo thần châu.

Tương vương vi mộng điều điều mạch, thần nữ vô tâm đoan dương thai.

Ái hoa phương năng giải hoa ngữ, bất tự xuân lôi xử xử khai.

Diễm đoá hữu tình hà tu thải, thức đắc phân phương nhập mộng lai.

Trân ủng nhất phiến hảo hoa ý, thì thì thanh lương thấu hung hoài.

Khí nhật chi giả lưu thùy dữ, loạn loạn chi trung bội cuồng tài.

Trọng lai nguyệt hạ văn điêu khắp, bích lãng đào đào tảo tần hoài.

Mang mang giang thiên hoàng hà thủy, nhất khứ vân hải bất phục hồi.

Tư lai thiên vạn nhu tình ti, đô phó xuân phong hướng tây tời.

Thế trung thanh lan tục sở kị, mỹ nhân tịch mạch lục phân trần.

Tích gia hậu đình phương vận mãn, triển chuyển bách hồi phủ tác tân.

Anh hùng nhất trần chúc giang nguyệt, tối nan tiêu thụ mỹ nhân ân.

Túng sử kim thì thiên nhật túy, bất am tiền nhân nhất hồi chân.

++++++END++++++

19. Quyển 2 - Chương 1: Phiên Ngoại 1

Nhớ mang máng.....

Lần đầu gặp người dưới ánh hoàng hôn.....

Ôn nhu của người.....

Tựa như bích thủy.....

“Thủy Nguyên, giới hạn của người là đâu?”

Thủy Nguyên quay đầu lại, nhìn gương mặt Cơ Phạm luôn luôn lộ vẻ tươi cười.

“Thủy Nguyên, vẫn không quên được y sao?”

Về mặt đau thương của Thủy Nguyên chiếu vào trong mắt Cơ Phạm, ưu thương như thế.....

“Thủy Nguyên, cùng một chỗ với ta đi.” Cơ Phạm vươn hai tay, lẳng lặng ở tại chỗ chờ. Nếu ta có thể làm cho Thủy Nguyên quên đi Hi Triệt, vậy thì tốt rồi.

“Cơ Phạm.” Thủy Nguyên hồi thần, nhìn y đứng tại chỗ vươn hai tay. “Ta muốn cùng một chỗ với người.”

Cơ Phạm cười, trong mắt chảy xuống giọt lệ trong suốt. “Rốt cục cũng đợi được ngày này, Thủy Nguyên.”

Y nhào vào trong lòng Thủy Nguyên, đầu tựa lên bờ vai dày rộng của hắn, thì thào nói: “Cho ta thời gian, ta sẽ khiến người quên được y.”

“Được” Thủy Nguyên chậm rãi nâng tay ôm chặt thắt lưng mảnh khảnh của Cơ Phạm.

Nếu có thể, ta sao lại không muốn quên y chứ? Quên đi ôn nhu như bích thủy của y.....

“Canh, Thủy Nguyên vẫn chưa có tin tức sao?” Hi Triệt nghe được tiếng bước chân của Hàn Canh, vội vàng chạy ra.

“Phải.” Hàn Canh thùy hạ mi mắt, “Lại làm người thất vọng rồi.”

“Không sao, Canh.” Hi Triệt thả lỏng người nằm trong lòng hắn. “Nhiều ngày như vậy, người cũng mệt mỏi rồi.”

“Triệt, ta không mệt. Chỉ cần có thể tìm được Thủy Nguyên, ta làm gì cũng được.” Hàn Canh lẳng lặng ôm Hi Triệt, thành khẩn nói.

“Canh, ta không muốn để người tìm hẩn nữa.” Hi Triệt nâng tay phủ lên tuần nhan góc cạnh rõ ràng của Hàn Canh. “Đều gây đi rồi, ta không muốn người tìm nữa.”

Vừa nghĩ đến Hàn Canh bên ngoài một ngày một đêm phong trần mệt mỏi tìm hiểu tin tức Thủy Nguyên, Hi Triệt liền áy náy không dám nhìn gương mặt mệt mỏi của Hàn Canh.

“Không sao đâu, Triệt. Chỉ cần người vui vẻ, ta làm gì cũng đáng mà.” Hàn Canh bắt lấy bàn tay phủ trên mặt mình của Hi Triệt, ủ vào trong ngực “Người nghe đi, nó nói là, vì người có làm gì cũng xứng đáng.”

Hi Triệt lẳng lặng nghe tiếng tim đập trầm ổn của Hàn Canh. Xoay mặt đi, khóe mắt chảy xuống giọt lệ.

Kim Hi Triệt, người có đức gì, có thể tìm được một người như vậy, thương người, sủng người, yêu người, không một câu oán hận?

“Triệt, đừng khóc.” Hàn Canh đau lòng nâng lên khuôn mặt xinh đẹp của Hi Triệt. “Đừng khóc, ta đau lòng.”

“Canh, vì sao tốt với ta như vậy?” Hi Triệt nâng lên đôi mắt ngập nước hỏi Hàn Canh.

“Bởi vì, ta yêu người.” Hàn Canh vẽ mặt thâm tình nhìn gương mặt xinh đẹp của Hi Triệt. Tuy rằng những lời này, đã nói không dưới một trăm lần, nhưng mỗi lần nói ra vẫn động lòng người như vậy.

Hàn Canh, người có đức gì, có thể tìm được một người như vậy, vì người lo nghĩ, vì người rơi lệ, vì người bận lòng, trọn đời không hối hận?

Gió lẳng lẳng thổi, dường như không muốn quấy rầy đôi bích nhân sưởi ấm lẫn nhau này. Liền như một đóa song sinh hoa, lẳng lẳng nở rộ.

20. Quyển 2 - Chương 2: Phiên Ngoại 2

“Dừng!” Hi Triệt đầu đầy hắc tuyến nhìn đệ đệ thân thiết nhất của mình Kim Tại Trung, giờ phút này giống như oán phụ bị vứt bỏ, ở trước mặt mình khóc sụt sùi hết một buổi sáng, không khỏi cảm thấy huyết Thái Dương vô cùng đau.

“Ca.....” Kim Tại Trung tiếp tục không ngừng khóc lóc kể lể “Ca, Trịnh Duẫn Hạo hấn bội tình bạc nghĩa. Người phải làm chủ cho ta!”

“Hấn rốt cuộc làm sao, người nói cho rõ ràng!” Kim Hi Triệt lên giọng quát Tại Trung.

“Mấy ngày hôm trước, ta thấy hấn ôm một mỹ thiếu niên bộ dáng thực thân thiết. Ta phải làm gì bây giờ, ta có phải cũng bị vứt đi không!” Kim Tại Trung nghĩ đến đây, nước mắt lại càng không ngừng tuôn ra, một chút cũng không có dấu hiệu dừng lại.

“Hả? Trịnh Duẫn Hạo này! Thoạt nhìn rất đứng đắn, hấn sao lại có thể leo tường!” Hi Triệt mắt hạnh trừng lên, tức giận muốn bốc khói “Hừ, nhìn người bộ dạng hùng dũng, thế nhưng không có bản lĩnh, xảy ra chuyện lại chạy đến chỗ ta khóc lóc. Ta nếu là người, lúc này đã sớm đem con chuột kia bắt rồi!” Nói xong liền làm bộ dạng tóm lấy, làm cho Tại Trung phì cười.

“Cười, người còn cười được.” Hi Triệt còn đang hưng trí không chút chú ý đến Hàn Canh đứng ở ngoài cửa giống như Tại Trung dở khóc dở cười. Bảo bối của hấn, thật đúng là dễ xúc động mà.

“Được rồi, dọn dẹp một chút. Theo ta đi!” Hi Triệt “vụt” một tiếng xắn tay áo, hùng hổ đối Tại Trung nói. “Đi bắt chuột!”

“Ca, thật sự phải đi à?” Cẩn thận dè dặt.

“Ừ!” Trăm đình tiệt thiết! (1)

“Triệt, chuyện gì chọc giận người?” Hàn Canh cười đi vào phòng trong, ôm thắt lưng nhỏ nhắn của Hi Triệt.

“Tên tiểu tử Trịnh Duẫn Hạo kia, hấn leo tường!” Hi Triệt thần tình tức giận nhìn Hàn Canh, giống như đem Hàn Canh trở thành Trịnh Duẫn Hạo mà trừng mắt.

“Triệt, ta không có ta rất trung tâm mà. Đừng nhìn ta như vậy chứ.” Hàn Canh bị Hi Triệt trừng đến mức chột dạ. Cũng may mình giữ thân trong sạch, bằng không rơi vào trong tay Hi Triệt, chỉ sợ sẽ chết không toàn thây.

“Hừ, liền biết người không có lá gan đó càng không có cái mị lực đó.” Hi Triệt hừ lạnh một tiếng, “Hơn nữa, người nếu dám đi, ta liền đem người ném cho ‘Nguyên Bảo’ ăn (Nguyên Bảo: HELLO, chào mọi người! FIR: ê, đi xuống!)”

“Ach..... Đã biết.” Hàn Canh xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, dù ông trời có cho hấn can đảm, hấn cũng không dám. Lão bà như hoa như ngọc để trong nhà không ôm, nào có thời gian(2) đi ôm người khác chứ.

“Đi! Canh đi với ta và Tại Trung. Coi như thêm can đảm.” Hi Triệt lòng đầy căm phẫn lôi kéo Hàn Canh cùng Tại Trung đi ra khỏi cửa.

Ai, Trịnh Duẫn Hạo. Người tự cầu nhiều phúc đi! Yêu tinh bảo bối muốn trừng trị người như vậy, chỉ sợ người là không có đường nào để sống rồi.

(1) Trăm đình tiệt thiết: Chém đình chặt sắt, ý nói: lời nói quả quyết, danh thép, chắc như đình đóng cột.

(2) Câu này tác giả viết là “không có thời gian nước Mỹ mà đi ôm người khác”. ‘Thời gian nước Mỹ’ ở đây ý là rất không rảnh rỗi. Người Trung Quốc làm việc suốt đêm không ngủ, gọi là ‘thời gian nước Mỹ’. Theo múi giờ phân chia, thời gian làm việc ở Trung Quốc (Nhật Bản) đúng là sau giờ tan tầm và giờ ngủ nghỉ ở Mĩ. Bởi vậy, lúc đi làm không có dư thời gian, đã nói thành là không có ‘thời gian nước Mỹ’, ý tứ chính là thời gian hiện tại của ta không phải thời gian hưu nhàn của Mỹ.

Bởi vì đây là cổ trang nên ta bỏ chữ ‘nước Mỹ’ đi.

21. Quyển 2 - Chương 3: Phiên Ngoại 3

Tiểu khán thể gian si nhân vạn thiên

Bạch thủ đồng quyện thật nan đắc kiến

Nhân diện đào hoa thị thùy tại phần diễn

Sự quá cảnh thiên cố nhân nan kiến

Cự nhật hoàng hôn ẩn chiếu tân nhan

Tương tư chi khổ thùy hựu cảm trực ngôn

Lê hoa hương toàn nhượng nhân tâm cảm thương

Sầu đoạn tràng thiên bôi tửu giải tư lượng

Mạc tương vọng cự thì nhân tân mô dạng tư vọng hương

Sự quá cảnh thiên cố nhân nan kiến

Cự nhật hoàng hôn ẩn chiếu tân nhan

Tương tư chi khổ thùy hựu cảm trực ngôn

Vi tình thương thể gian sự giai vô thường

Tiểu thương tang vạn hành lệ hóa hàn song

Vật bàng hoàng thoát tổ khóa trứ xuân trang ức lưu phương

Tiểu ngã thái quá si cuồng tương tư dạ vị ương

Độc ngã cô phương tự thưởng tàn hương

Lê hoa hương khước nhượng nhân tâm cảm thương

Sầu đoạn tràng thiên bôi tửu giải tư lượng

Mạc tương vọng cự thì nhân tân mô dạng

Vi tình thương thể gian sự vô thường

Tiểu thương tang vạn hành lệ hóa hàn song

Vật bàng hoàng thoát tổ khóa trứ xuân trang, ức lưu phương(1)

“Nguyên, thủ khúc này ngươi thích không?” Cơ Phạm buông cầm hỏi Thủy Nguyên đang trong hồi ức không thể tự kiềm chế.

“Thủy Nguyên?” Cơ Phạm lắc lắc Thủy Nguyên. Hắn chẳng lẽ lại.....

“A, Cơ Phạm.” Thủy Nguyên bị Cơ Phạm lắc tỉnh, “Cơ Phạm, thủ khúc này.....”

“Đúng, Thủy Nguyên, đây là ta viết cho người.” Cơ Phạm thâm tình nhìn tuần nhan Thủy Nguyên. “Có thích không?”

“Ừ, thích.” Thủy Nguyên mỉm cười, nhìn vào mắt Cơ Phạm. Nhưng hần chưa từng chú ý tới, trong mắt Cơ Phạm toát lên đau thương.

“Thích là tốt rồi.” Cơ Phạm lặng lẽ tránh khỏi tay Thủy Nguyên, chậm rãi đến bên cửa sổ ngơ ngác nhìn hoa lê nở rộ ngoài song cửa.

“Thủy Nguyên, người xem hoa lê này.” Cơ Phạm chỉ vào hoa lê nở rộ ngoài cửa sổ, giọng nói thản nhiên tựa như tùy thời sẽ biến mất không thấy. “Hoa lê thơm, nhưng là, nó sẽ không vĩnh viễn nở rộ như vậy, có một ngày nó sẽ héo rũ, sẽ biến mất. Đến lúc đó, người có nhớ nó không?”

“Cơ Phạm?” Thủy Nguyên khó hiểu nhìn đôi mắt Cơ Phạm chứa đầy ưu thương “Người đang nói cái gì?”

“Thủy Nguyên,” Cơ Phạm xoay người, không cho Thủy Nguyên nhìn đến gương mặt đầy lệ của mình. “Nếu người vẫn không quên được hần, thì trở về đi. Đem hần đoạt lại. Không cần lại tự mình thống khổ.”

“Cơ Phạm.” Thủy Nguyên đau lòng nhìn Cơ Phạm rõ ràng nước mắt đầy mặt còn không để chính mình nhìn thấy, thậm chí chính mình hỗn đản.

“Đừng nói nữa, người về đi, chúc người hạnh phúc.” Dứt lời Cơ Phạm chạy nhanh ra ngoài.

“Thủy Nguyên, trong lòng người thủy chung không có ta. Vậy ta liền đem người trả về bên cạnh người người yêu. Tạm biệt.”

Thủy Nguyên ngơ ngác nhìn bóng dáng Cơ Phạm, nước mắt đột ngột rơi xuống. Thực xin lỗi, ta cuối cùng vẫn phụ người.

Một đêm này,

Vô miên.....

(1) Bài hát Hương Hoa Lê do Lý Vũ Xuân trình bày

Lời dịch:

Cười người đời sao lắm kẻ ngờ nghệch

Bên nhau đến bạc đầu hiếm thấy thay

Kiếp đào hoa ai kẻ sấm vai.

Sự đời thay đổi cố nhân khó tìm

Hoàng hôn cũ chiếu rọi màu sắc mới

Khổ tương tư nào ai dám bày tỏ.

Hương hoa lê khiến lòng ai thương cảm

Đoạn trường sầu muôn chén tiêu tư lượng

Nhìn lại chuyện xưa nào ai chẳng nhìn về nơi xưa.

Sự đời thay đổi cố nhân khó tìm

Hoàng hôn cũ chiếu rọi màu sắc mới

Khổ tương tư nào ai dám bày tỏ.

Vì đau lòng mà thay đổi thất thường

Cười sự đời bể dâu, mưa tuôn nghìn dòng lệ lạnh

Đừng do dự cởi bỏ áo đông khoác lên mình tấm áo xuân tươi mới.

Cười mình quá ngu ngốc điên cuồng như đêm khát ánh dương

Chỉ mình ta, kẻ cô độc thường thức chút hương sắp phai tàn.
Hương hoa lê khiến lòng ai thương cảm
Đoạn trường sầu muôn chén tiêu tư lượng
Nhìn lại chuyện xưa nào ai chẳng nhìn về nơi xưa
Vì đau lòng mà thay đổi thất thường
Cười sự đời bể dâu, mưa tuôn nghìn dòng lệ lạnh
Đừng do dự cởi bỏ áo đông khoác lên mình tấm áo xuân tươi mới.

22. Quyển 2 - Chương 4: Phiên Ngoại 4

Thế nào, thế nào?” Hi Triệt thô lỗ lôi kéo Tại Trung mặt đỏ đến muốn xuất huyết sốt ruột hỏi.

“Ca,” Tại Trung rốt cục đem đầu đà điệu nâng lên “Ngày hôm qua, người vì sao hạ được ta?”

“Vô nghĩa, Trịnh Duẫn Hạo kia căn bản là không leo tường. Thời điểm chúng ta đến hiện trường bắt chuột, đối tượng leo tường gì đó của Duẫn Hạo mà người nói còn chưa đến 13 tuổi. Vậy mà gọi là leo tường à? Chỉ tại người một mình suy đoán lung tung, còn không cho người chút giáo huấn, người làm sao biết ta là đẹp, người là xấu chứ.” Hi Triệt vẻ mặt dương dương tự đắc nhìn Tại Trung tiếp tục giả đà điệu.

“Ca, ta lần sau sẽ không sai phạm nữa.” Tại Trung bộ dáng tiểu tức phụ nắm lấy áo Hi Triệt.

“Được kia, làm cho Duẫn Hạo mạnh lên! Đến bây giờ nơi đó còn rất đau nha!” Tại Trung đáng thương hít hít mũi. Mạnh ngẩng đầu, liền thấy Hàn Canh ca ở ngoài cửa gờ ngón tay che miệng, ra hiệu “suyt” một cái.

“Vô nghĩa, không đau sao gọi là giáo huấn!” Hi Triệt vênh vác tự đắc đẩy ra Tại Trung còn đang kéo áo mình. Tiểu tử này, sao thích kéo y phục của mình như vậy chứ.

“Triệt à,” giọng nói ôn thấp như ngọc của Hàn Canh vang lên bên tai, mơ hồ kêu gọi.

“Kia..... Hi hi, Canh.” Hi Triệt vẻ mặt đuối lý cười trừ. “Canh, người đừng hiểu lầm. Được kia, không phải.....”

“Ít ngụy biện đi!” Hàn Canh nheo mắt cười thâm đẳng, cao thấp đánh giá thất lưỡng mảnh khảnh của Hi Triệt. “Nói thật đi, bằng không, kết cục của người so với Tại Trung còn thảm hơn!”

“Ta nói, ta nói.” Hi Triệt như gà con mổ thóc gật gật đầu. “Đó là, do người trước kia không để ý tới ta. Ta dùng cái kia đối phó người.”

“Giải, người.” Hàn Canh nổi trận lôi đình “Trách không được, người luôn lôi kéo ta cái gì mà luận bàn trừ nghệ. Nguyên lai là lấy ta ra thử thuốc!”

“Ai nha, đừng nóng giận mà!” Hi Triệt vội vàng cười làm lành dỗ dành Hàn Canh. “Chuyện cũng đã qua rồi, hi hi, có thể hay không.....”

“Không được.” Hàn Canh nổi giận dùng dùng đánh gậy lời Hi Triệt. “Xem ra, người là thiếu giáo huấn mà.”

Hàn Canh nhanh như hổ đói vồ mồi, nhào về phía ‘dê con’ đáng thương, đem Hi Triệt khiêng ở trên người. Đi hướng phòng ngủ, đem y ném ở trên giường. “Hừ, lúc này nên hảo hảo giáo huấn người.” Hàn Canh tà ác cười, đối Hi Triệt giở trò.

“Ừm a..... Đừng đụng chỗ đó, xin người!” Hi Triệt bị Hàn Canh làm cho thở gấp liên tục, không có cơ hội phản bác.

“Hừ, ai bảo người không ngoan.” Hàn Canh tiếp tục sờ soạn vuốt ve Hi Triệt.

“A.....” Hi Triệt híp lại đôi mắt xinh đẹp, gắt gao ôm lấy thắt lưng cường tráng của Hàn Canh.

“Hàn Canh..... Ừm..... Nơi đó không được.....”

Tại Trung đầu đầy hắc tuyến nghe âm thanh dâm mỹ trong phòng, xấu hổ không nâng nổi đầu lên. Ai nha, về nhà tìm Duẩn Hạo thôi! Không nghe bọn họ ở bên này ừm ừm a a nữa.

23. Quyển 2 - Chương 5: Phiên Ngoại 5

“Cơ Phạm.” Sáng sớm, Thủy Nguyên đẩy ra cửa phòng Cơ Phạm.

Trong phòng không có một bóng người, chứng tỏ dấu hiệu sớm đã là người đi nhà trống.

“Cơ Phạm!” Thủy Nguyên thất kinh, lại tìm chung quanh phòng một lần.

“Cơ Phạm!” Thủy Nguyên thống khổ ôm đầu than khóc.

Nguyên lai, hắn đã sớm quên Hi Triệt, quên buổi hoàng hôn kia, quên đi ôn nhu người kia từng cho hắn. Nhưng mà, thời điểm hắn nhận ra mình đã quên, gương mặt luôn tươi cười kia của Cơ Phạm đã không thấy nữa. Mình sẽ không bao giờ có thể nhìn thấy y đối mình ôn nhu tươi cười, sẽ không thấy được mỗi sáng sớm y nói với mình “Chào buổi sáng”.

Hết thấy những điều này đều biến mất, vì sao?

Thôi Thủy Nguyên ta chẳng lẽ cả đời đã định sẵn sẽ vượt mặt người mình yêu nhất sao? Vì sao?

“Vì sao!” Thủy Nguyên thống khổ gào thét.

“Công tử.” Điểm tiểu nhị cầm một phong thơ hướng Thủy Nguyên hỏi, “Có vị công tử muốn giao phong thư này cho người?”

“Cơ Phạm!” Thủy Nguyên vội vàng đoạt lấy lá thư.

Nét chữ thanh tú của Cơ Phạm chiếu vào trong mắt Thủy Nguyên, một trận đau đớn.

Thủy Nguyên:

Mấy ngày qua, ta thấy người thống khổ, ta hiểu được, đoạn hồi ức kia không phải dễ quên như vậy.

Ta không phải vạn năng, ta không thể khiến người quên y. Là ta vô dụng.

Thủy Nguyên, đừng tìm ta, quên ta đi. Quên y không dễ dàng, quên ta thì dễ rồi. Là ta tự đánh giá cao mình, còn tưởng rằng Kim Cơ Phạm có thể làm cho Thủy Nguyên quên Kim Hi Triệt. Kim Cơ Phạm, người cho người là ai chứ?

Thủy Nguyên, hoa lê ngoài cửa sổ nở rộ, hương thơm nức mũi, thật đẹp.....

Cơ Phạm

“Cơ Phạm.” Thủy Nguyên ngơ ngác nhìn hoa lê nở rộ ngoài cửa sổ, trong mắt là vô hạn ưu thương.

Hương hoa lê, lại làm cho lòng người thương cảm.....

Bên tai giống như còn lưu giữ ngữ điệu bi thương lúc Cơ Phạm xướng khúc. Chính mình sao lại không hiểu ra, liền như thế dễ dàng đánh mất hạnh phúc.

Lần này, để ta đi tìm người!

24. Quyển 2 - Chương 6: Phiên Ngoại 6

Sáng sớm, ánh sáng dương quang đầu tiên chiếu lên hai thân thể xích lỏa trên giường.

“Ừm.....” Hi Triệt duỗi thắt lưng, nhìn Hàn Canh đang ngủ say bên cạnh.

Người này, trước kia không phát hiện. Khí lực của hắn thật đúng là kinh người, thể lực lại tốt như vậy. Làm nhiều lần như thế cũng không mệt sao?

Nghĩ đến tối hôm qua, Hi Triệt mặt đỏ lên.

“Bảo bối,” giọng nói biếng nhác gợi cảm vang lên bên tai. Nguyên lai là đại hôn lang đã tỉnh.

“Canh, tỉnh rồi?” Hi Triệt đỏ mặt nhìn thân thể Hàn Canh không một mảnh vải. “Tỉnh rồi, chúng ta liền..... A!”

Hàn Canh xoay người, đem Hi Triệt đặt ở dưới thân.

“Bảo bối, lại một lần nữa.....”

“A, đừng kéo! A ừm..... Người tên hỗn đản!!!!!!”

Thật vất vả rửa sạch cho mình và Hi Triệt thì đã đến xế chiều (haiz.....), Hàn Canh tâm tình tốt nhìn cảnh đẹp hoàng hôn, hạnh phúc nở nụ cười.

Có được Hi Triệt, chính là tài sản lớn nhất của Hàn Canh hắn!

“Hàn Canh ca.”

Một thanh âm quen thuộc, khiến Hàn Canh xoay người lại.

Đây, đây không phải.....

“Làm sao vậy, ngay cả Thủy Nguyên cũng nhận không ra?” Thủy Nguyên cười khỏ nhìn Hàn Canh vẻ mặt kinh ngạc.

“Không phải, Thủy Nguyên. Người sao lại quay về?” Hàn Canh không khỏi cảm thấy nghi hoặc.

“Sao, người có phải hy vọng ta vĩnh viễn sẽ không trở lại hay không. Như vậy, tình địch của người liền biến mất?” Thủy Nguyên cười đả kích Hàn Canh một quyền.

“Sao lại vậy, người trở lại thật sự là quá tốt! Ha ha.” Hàn Canh sang sảng nở nụ cười. Thủy Nguyên cũng cười.

“Canh, là ai vậy?” Hi Triệt nghe thấy tiếng cười đi ra ngoài.

“Người xem.” Hàn Canh đem Thủy Nguyên đẩy đến, kéo tay hắn giao cho Hi Triệt “Là Thủy Nguyên người ngày nhớ đêm mong đã trở lại!”

“Thủy Nguyên!” Hi Triệt cao hứng nhảy dựng lên ôm chặt Thủy Nguyên.

“Ca, ta đã trở về!” Thủy Nguyên cũng mỉm cười ôm Hi Triệt.

Hàn Canh vẻ mặt ghen tị nhìn Thủy Nguyên và Hi Triệt ôm nhau, sớm biết vậy, liền đem hắn giấu đi thì tốt rồi. Hiện tại hay rồi, bị lộ!

Hi Triệt buồn cười nhìn Hàn Canh ăn cả thau dấm chua “Gì vậy, ai chọc giận người à?”

“Không có!” Hàn Canh nghiêng răng nghiêng lợi lên tiếng.

“Được rồi, Canh ca! Đi, chúng ta vào nhà. Tụ họp chút!” Thủy Nguyên kéo Hàn Canh cùng Hi Triệt đẩy vào trong phòng.

Nguyệt Viên

“Thủy Nguyên à, bấy lâu nay người đi đâu vậy?” Hàn Canh nhìn Thủy Nguyên từng ly từng ly uống rượu, định tìm đề tài cho hắn dễ chịu chút.

“Canh ca, Hi Triệt ca. Ta đã làm tổn thương một người.” Thủy Nguyên ngơ ngác nhìn ánh trăng trong chiếu vào trong ly: “Là ta có lỗi với y.”

“Thủy Nguyên à, nếu làm tổn thương một người. Phải đi bù đắp.” Hi Triệt đau lòng nhìn đệ đệ mình yêu thương từ nhỏ tới lớn, không biết nên khuyên thế nào mới có thể làm cho hắn vui vẻ một chút.

“Ta biết, ta hiểu. Thời điểm ta chìm trong hồi ức, ta không biết ta đã sớm yêu y.” Thủy Nguyên cười khổ, lại uống thêm một ly “Không biết là ta thương y, còn làm cho y rời khỏi ta như vậy.”

“Thủy Nguyên, ngươi nói rõ ràng, người kia tên là gì.” Hàn Canh vội vàng hỏi. Nói thế nào, hắn Hàn Canh trên giang hồ chung quy cũng có chút mặt mũi, thế nào cũng phải tìm được người Thủy Nguyên yêu. Không thể để cho hắn tiếc nuối.

“Kim Cơ Phạm.” Thủy Nguyên trước khi say, trong miệng thì thào đọc ra một câu cuối cùng.

“Cơ Phạm?” Hi Triệt bỗng nhiên đứng lên.

“Làm sao vậy?” Hàn Canh khó hiểu nhìn Hi Triệt, chẳng lẽ.....

“Biểu đệ của ta.” Hi Triệt vẻ mặt bất đắc dĩ nói với Hàn Canh.

25. Quyển 2 - Chương 7: Phiên Ngoại 7

Canh, thế nào?” Hi Triệt vẻ mặt chờ mong nhìn Hàn Canh.

“Không được.” Hàn Canh một hơi bác bỏ.

“Ồ, vậy kế hoạch thứ nhất trở thành phế thải!” Hi Triệt ở trên giấy tràn ngập kế hoạch vẽ chữ ‘bỏ’ đầu tiên.

Hai canh giờ sau

“Canh, Cái này tốt nè.” Hi Triệt ánh mắt nai con nhìn Hàn Canh.

“Không được!” Hàn Canh lại lần nữa bác bỏ.

“Hàn Canh! Ta lập nhiều kế hoạch như vậy ngươi đều nói không được! Ngươi xem, này đều viết đầy chữ ‘bỏ’ rồi kia!” Hi Triệt vẻ mặt tức giận nhìn về phía Hàn Canh vẻ mặt cũng không có mấy ung dung.

“Ngươi xem mấy cái này của ngươi là cái gì đi!” Hàn Canh đau đầu nhìn tờ giấy tràn ngập kế hoạch. “Xem đi, kế thứ nhất. Đánh Cơ Phạm hôn mê, thuốc ném vào trong phòng Thủy Nguyên. Ngươi vậy cũng quá độc mà! Chiều này ngươi cũng đồng dạng dùng ở trên người Tại Trung, bọn họ đều là thân đệ đệ của ngươi nha!”

“Vậy được rồi, vậy ngươi nói cái thứ hai đi!” Hi Triệt vẻ mặt không tình nguyện thừa nhận, hưng phấn chỉ vào kế hoạch thứ hai mình vạch ra thực ‘tốt’.

“Này cũng không được, ngươi xem. Lừa nói Thủy Nguyên sắp chết, Cơ Phạm và hắn thiên nhân vĩnh cách(1). Lúc này buộc hắn nói ra chân tâm. Này cũng không được, đây là lừa gạt!” Hàn Canh phản bác nói đạo lý với Hi Triệt.

“Vậy cái thứ ba!”

“Không được, quá gian xảo!”

“Cái thứ tư!”

“Không được, rất hại thân thể!”

Hai canh giờ sau

“Cái thứ N!”

“Không được!”

“Ta đói bụng!”

“Ta cũng vậy!”

“Vậy người đồng ý một cái đi!”

“Không được!”

Thủy Nguyên đứng ở ngoài cửa vẫn không di chuyển cước bộ đi vào phòng. Xuyên thấu qua cánh cửa khép hờ nhìn bộ dáng đáng yêu khi tranh cãi của Hi Triệt và Hàn Canh, hẳn không khỏi yên lặng bật cười. Các ca ca, cảm tạ các người lo lắng cho ta. Nhưng mà chuyện cảm tình, ai có thể nắm giữ được? Chỉ có dựa vào chính mình, mới có thể bắt được hạnh phúc.....

(1) Thiên nhân vĩnh cách: ‘Thiên’: người Trung Quốc cho rằng, người sau khi chết liền lên trời, mà ‘Nhân’ là nhân thế, nhân gian. Một người trên trời, một người ở trần thế, ý là vĩnh viễn bị ngăn cách không thể gặp lại. Thường dùng để tưởng niệm người đã qua đời.

26. Quyển 2 - Chương 8: Phiên Ngoại 8

Vào đêm.....

“A, ưm.....” Hi Triệt không chịu nổi tình dục lớn như vậy, ôm chặt thắt lưng cường tráng của Hàn Canh.

“Triệt, thật chặt.” Hàn Canh nhắc lên thắt lưng mảnh khảnh của Hi Triệt lại lần nữa đem dục vọng chôn thật sâu vào, cho hắn khoái cảm kích thích nhất.

“Canh, a.....” Hi Triệt híp lại ánh mắt vì tình dục mãnh liệt mà đỏ hồng “Cho ta bắn..... A.....”

“Chờ một chút, Triệt.” Hàn Canh cảm phân thân đáng yêu của Hi Triệt. “Chúng ta cùng nhau.....”

“A.....” Hi Triệt ôm chặt Hàn Canh. Không được, sắp đến cao trào rồi!

“Ưm a.....” Hàn Canh buông tay cảm phân thân Hi Triệt ra. Bạch trọc của cả hai phun ra đầy giường.

Hi Triệt vừa trải qua kích tình vô cùng kiều mỹ, làm cho Hàn Canh nhịn không được lại muốn một lần.

“A!” Hi Triệt dường như nhớ tới cái gì, một phen đẩy Hàn Canh xuống giường.

“A, Triệt.....” Hàn Canh thống khổ nhíu mày, bảo bối của hắn sao lại nhả tâm như vậy chứ! “Người gì đâu?”

“Ta biết Cơ Phạm hiện tại ở đâu.” Hi Triệt huýt một tiếng. Một con bạch điều từ trên trời bay đến, dừng ở trên cánh tay Hi Triệt.

Hi Triệt cầm lấy tờ giấy cột vào trên chân bạch điều “Tiểu Bạch, đem cái này đưa cho Cơ Phạm!”

Bạch điều nghe hiểu lời Hi Triệt, khởi hành bay về hướng nam.

“Triệt, đó là.....” Hàn Canh nghi hoặc hỏi.

“Là phương thức mà ta cùng Cơ Phạm trao đổi thư từ.” Hi Triệt khẽ cười một chút “Đứa nhỏ kia, tuy rằng không thích nói chuyện, nhưng chân tâm của nó sẽ không tùy tiện đem cho người khác. Nếu nó đã nhận định Thủy Nguyên, liền cả đời sẽ không thay đổi, rất cố chấp.”

“Vậy, ý của ngươi là nói.....” Hàn Canh tựa như sáng tỏ mà thì thào.

“Không sai. Dù nói thế nào, trước để cho bọn họ gặp mặt rồi nói.” Hi Triệt gật gật đầu, đỡ Hàn Canh ngồi vào trên giường. “Ta tin tưởng, bọn họ sẽ có kết quả tốt.”

“Đúng vậy, hy vọng như thế đi” Hàn Canh chân thành chúc phúc Thủy Nguyên cùng Cơ Phạm. (FIR: chứ không phải đưa Thủy Nguyên đi, người có thể cùng bảo bối của người mỗi ngày làm chuyện yêu đương không bị quấy rầy sao, xí! Đích chủ: đem nàng tha ra ngoài cho ta, lời thật lòng không thể nói lung tung!)

“Nhưng là, trẻ như vậy đem ta đẩy xuống giường còn không cho ta làm đủ, có phải là có tội hay không!” Hàn Canh tà ác cười, cầm tay Hi Triệt phủ lên dục vọng đứng thẳng của mình.

“Hàn Canh, người còn chưa đủ sao. Mặc kệ, ta muốn đi ngủ!” Hi Triệt đỏ mặt muốn rút tay về, nhưng hình như không còn kịp rồi.

Hàn Canh ôm kiểu công chúa đem Hi Triệt ôm lên giường, đặt ở dưới thân “Đêm nay, người đừng hòng ngủ.”

“A..... Hàn Canh, người cái con lang phát dục này! Ừm.....”

“Vậy người chính là đầu sở làm ta phát dục! Thật chặt.....”

Một đêm này,

Xuân sắc khôn cùng.....

27. Quyển 2 - Chương 9: Phiên Ngoại 9

“Hi Triệt ca!” Thủy Nguyên vọt vào trong phòng, vẻ mặt vội vàng “Có tin tức của y sao?”

“Ai..... Cơ Phạm nói không muốn gặp người.” Hi Triệt cầm mảnh giấy Cơ Phạm gửi mình đưa cho Thủy Nguyên xem.

‘Gặp lại chi bằng không gặp, không gặp chi bằng tưởng nhớ.....’

“Y chính là như vậy, là ta phụ y.” Thủy Nguyên ảo não đắm xuống bàn. Nếu lúc trước ta chạy ra đuổi theo y, nói cho y, ta đã quên đi quá khứ, như vậy Cơ Phạm cũng sẽ không ly khai.

Nước mắt Thủy Nguyên từng giọt từng giọt rơi xuống.

“Ca, người nói cho ta biết. Y ở đâu?” Thủy Nguyên nâng lên gương mặt đắm nước hỏi Hi Triệt.

“Nơi đó rất nguy hiểm, người không được đi.” Hi Triệt khẽ nhíu mày, lắc lắc đầu không cho phép.

“Không được, ta nhất định phải đi.” Thủy Nguyên kiên định nói.

“Được rồi.” Hi Triệt tựa như hạ quyết định lớn, thở dài.

“Chung Nam sơn.....”

“Cám ơn người, Hi Triệt ca.” Thủy Nguyên cảm kích nhìn Hi Triệt, cũng không quay đầu lại chạy ra ngoài.

“Thủy Nguyên.....” Hi Triệt thì thào.

Nhất định phải bình an trở về.

Hoàng hôn

“Cái gì?” Hàn Canh nghe xong tin tức Hi Triệt nói cho hắn, khiếp sợ cơ hồ nói không ra lời. “Chung Nam sơn?”

“Phải.” Hi Triệt vẻ mặt sầu lo gật gật đầu.

Chung Nam sơn, vạn năm tuyết đọng. Nhà Cơ Phạm tại đỉnh núi, đối với người bình thường mà nói đó căn bản là cấm địa không đến được. Thủy Nguyên phải làm sao mới có thể gặp được Cơ Phạm.

“Vậy Thủy Nguyên hắn,” Hàn Canh muốn nói lại thôi “Chính là nói, nếu Thủy Nguyên không đến được đỉnh núi, sẽ đông cứng ở đâu đó!”

“Đúng.” Hi Triệt rất cuộc không khống chế được chính mình chảy nước mắt. “Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?”

“Triệt, đừng khóc.” Hàn Canh đau lòng hôn lên nước mắt Hi Triệt. “Đừng lo lắng, Cơ Phạm không phải lòng dạ sắt đá. Y nhất định sẽ cùng Thủy Nguyên bình an trở về.”

“Người không hiểu đâu, Canh.” Hi Triệt nhào vào trong lòng Hàn Canh. “Đứa nhỏ Cơ Phạm kia, tính tình rất quật cường. Chỉ cần nó đã quyết định, ai cũng không có cách nào thay đổi.”

“Ta tin tưởng bọn họ nhất định người có tình sẽ thành quyến thuộc.” Hàn Canh trấn an tâm tình Hi Triệt, hy vọng y có thể dễ chịu chút.

Dưới hoàng hôn, một đôi bích nhân ôm nhau an ổn ngủ.

Hỏi thế gian tình là vật chi, mà khiến người thề nguyện sống chết!

28. Quyển 2 - Chương 10: Phiên Ngoại 10

Cơ Phạm, người ở đâu? Lạnh quá.....

Vì sao người lại rời khỏi ta? Không phải nói sẽ vĩnh viễn ở cùng ta hay sao?

Lời thề đã hứa, vì sao nuốt lời?

Ta rất nhớ người.....

Thủy Nguyên rất cuộc chống đỡ không được té xuống. Tuyết địa trắng xóa mệnh mông, nhìn không thấy vật sống. Có phải hay không, cũng bao gồm cả mình?

Trước mắt, một màn trắng xám. Thủy Nguyên mở to hai mắt nhìn về phía trước, “Cơ Phạm.....” Trong miệng nỉ non.

Cơ Phạm, nếu ta không còn được gặp lại người, người sẽ vì ta mà khóc chẳng? Người nói, hương hoa lê ngoài cửa sổ, vì sao người không ở đó?

Nếu ta chết, người sẽ đau lòng chẳng?

Vẫn là không được. Ta khiến người thương tâm như vậy, để cho ta dùng cái chết đổi lấy một câu tha thứ của người đi.

Thủy Nguyên chậm rãi nhắm hai mắt lại, gì cũng không muốn nghĩ. Lặng lặng nghe tiếng gió, nghe thanh âm hoa tuyết thổi lên người mình.

Nếu cứ như vậy chết đi, thì tốt rồi.

Thủy Nguyên rơi vào một mảnh mơ hồ.....

“Thủy Nguyên? Tỉnh dậy!”

Là thanh âm của ai? Rất quen thuộc.....

“Thủy Nguyên, đừng đi!”

Cơ Phạm, là Cơ Phạm!

Thủy Nguyên nháy mắt mở ra đôi mắt đóng chặt, nhìn Cơ Phạm bên cạnh hai mắt sưng đỏ.

“Thực xin lỗi, vẫn là làm cho người khóc.” Thủy Nguyên nâng tay xoa mặt Cơ Phạm. “Đừng bao giờ khóc nữa, ít nhất đừng vì ta mà khóc.”

“Người đi đi!” Cơ Phạm giãy dụa đẩy ra Thủy Nguyên. “Người đi đi, ta không bao giờ muốn gặp lại người nữa!”

“Cơ Phạm!” Thủy Nguyên ôm chặt lấy Cơ Phạm, thì thào nói: “Nếu không có người, ta liền sống không nổi!”

“Ta không nghe, ta ghét người!” Cơ Phạm đánh lên ngực Thủy Nguyên, lại bị Thủy Nguyên ôm chặt giãy không ra.

“Ta yêu người.” Thủy Nguyên thâm tình nhìn Cơ Phạm chậm rãi nói ra đáp án y mong muốn.

“Không biết là đã muộn rồi sao?” Cơ Phạm lẳng lặng đẩy ra Thủy Nguyên “Này hết thấy đều đã muộn rồi!”

“Không muộn, chỉ cần ta còn có thể tỉnh ngộ, này hết thấy đều không muộn!” Thủy Nguyên nâng lên vẻ mặt đầm lệ của Cơ Phạm. “Ta yêu người. Những lời này, vào ngày ta gặp được người ta đã muốn nói. Nhưng là, ta lại không rõ ta đã quên đi đoạn hồi ức kia, muốn cùng người một chỗ!”

“Thủy Nguyên, cho cả hai chúng ta bình tĩnh một thời gian đi.” Cơ Phạm nhìn ra ngoài cửa sổ. “Cho ta chút thời gian.”

“Được.” Thủy Nguyên đáp ứng. “Chỉ cần người có thể chấp nhận ta, thế nào cũng được.”

“Hai năm.” Cơ Phạm lẳng lặng mở miệng “Cho ta thời gian hai năm, ta muốn chinh đồn lại một chút tâm tình. Nếu hai năm sau, ta vẫn quên không được người, ta sẽ trở lại.”

“Cơ Phạm.” Thủy Nguyên thì thào “Được, ta đáp ứng người.”

Cơ Phạm mỉm cười một chút, đi ra ngoài.

Này hai năm, dường như đã cách mấy đời....

29. Quyển 2 - Chương 11: Phiên Ngoại 11

Hai năm sau.....

“Hi Kinh, người đừng náo loạn! Mau xuống đây!” Hi Triệt trừng mắt hạnh, quát bé gái ở trên cây sống chết không chịu xuống.

“Không đâu, Hi Triệt phụ thân. Ai bảo người bắt con đọc nhiều cổ thi như vậy! Con sẽ không xuống!” Hi Kinh ở trên cây chơi xấu.

“Người giỏi, không cho người chút giáo huấn người là không biết sống chết!” Hi Triệt đang muốn phi thân lên cây bắt nàng xuống, liền bị Hàn Canh ngăn lại.

“Hàn Canh, người xem nó kia!” Hi Triệt cầm lấy tay Hàn Canh lắc lắc làm nũng, giống như có ngàn vạn ủy khuất.

“Ngoan, chờ ta bắt nó xuống.” Hàn Canh sủng nịch đối Hi Triệt cười, phi thân lên cây bắt lấy Hi Kinh đang ở trên cây xem kịch vui.

“Hàn Canh phụ thân, Hi Triệt phụ thân bắt con đọc nhiều cổ thi như vậy, con làm sao đọc hết chứ!” Hi kinh cũng cầm lấy tay Hàn Canh lắc lắc nhõng nhẽo.

“Tránh ra! Đừng động Hàn Canh nhà ta!” Hi Triệt vội vàng kéo tay Hi Kinh xuống. Hàn Canh nhà ta là người có thể chạm sao!

“Người tránh ra, đừng động vào cha của ta!” Hi Kinh cũng không chút yếu thế đem Hi Triệt vứt qua một bên.

“Ta cũng là cha người nha! Người có biết kính già trẻ hay không!”

“Hừ, cha à. Người cũng biết người là già con là trẻ nha! Xem trên mặt người có thêm vài nếp nhăn rồi kia!”

“Cái gì! Người chết chắc rồi! Hàn Canh..... Nó lại khi dễ ta!”

“Xí, ít đem cha ra đàn áp con đi! Con không sợ! Cha, y khi dễ con!”

“Người khi dễ ta trước!”

“Là cha!”

“Là người!”

Thủy Nguyên cùng Hàn Canh bắt đắc dĩ liếc nhau, vội vàng nên đỡ thì đỡ nên khuyên thì khuyên. Hàn Canh ca, thực vất vả người. Từ khi nhận nuôi đứa nhỏ này, cuộc sống của các người thật đúng là “long trời lở đất” nha!

Thủy Nguyên đảo mắt nhìn hoa lê nở rộ, trên mặt không dấu được tiểu ý khê khàng.

Hàn Canh hiểu rõ vố vố bờ vai của hắn cười nói “Này hoa lê, lại nở rồi!”

“Đúng vậy!” Thủy Nguyên trả lời “Y nên trở về rồi.”

Thủy Nguyên cười cười, cùng Hàn Canh nói lời từ biệt. Đi đến nơi bọn họ lần đầu gặp nhau.

“Cơ Phạm.” Thủy Nguyên thì thảo vuốt cây hoa lê. “Người nên trở về rồi.”

“Thủy Nguyên!” Thanh âm quen thuộc vang lên sau lưng, hắn biết tình yêu của hắn giống như cây hoa lê này, rốt cục ra hoa kết quả.

Hướng phía trước đi tới ôm chặt lấy Cơ Phạm, ghé vào bên tai y nỉ non lời êm tai nhất thế gian.

“Ta yêu người.....”

Nháy mắt, lê hoa phiêu hương.....

Tiểu khán thế gian si nhân vạn thiên

Bạch thủ đồng quyện thật nan đắc kiến

Nhân diện đào hoa thị thủy tại phần diễn

Sự quá cảnh thiên cố nhân nan kiến

Cự nhật hoàng hôn ẩn chiếu tân nhan

Tương tư chi khổ thủy hựu cảm trực ngôn

Lê hoa hương toàn nhượng nhân tâm cảm thương

Sầu đoạn tràng thiên bôi tửu giải tư lượng

Mạc tương vọng cự thì nhân tân mô dạng tư vọng hương

Sự quá cảnh thiên cố nhân nan kiến

Cự nhật hoàng hôn ẩn chiếu tân nhan

Tương tư chi khổ thủy hựu cảm trực ngôn

Vi tình thương thế gian sự giai vô thường

Tiểu thương tang vạn hành lệ hóa hàn song

Vật bàng hoàng thoát tổ khóa trứ xuân trang ức lưu phương

Tiểu ngã thái quá si cuồng tương tư dạ vị ương

Độc ngã cô phương tự thưởng tàn hương

Lê hoa hương khước nhượng nhân tâm cảm thương

Sầu đoạn tràng thiên bôi tửu giải tư lượng

Mạc tương vọng cự thì nhân tân mô dạng

Vi tình thương thể gian sự vô thường
Tiểu thương tang vạ hành lệ hóa hàn song
Vật bàng hoàng thoát tổ khóa trứ xuân trang ức lưu phương
TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/canh-triet-dong-nhan-yeu-tinh-giai-nhan>